

Korona utrinki

2020

Korona utrinki so izredna izdaja glasila Doma upokojencev Ptuj

Uredniški odbor:

Dr. Ljubica Šuligoj, Nevenka Dobljekar, Darja Lepenik, Jelka Sužnik, Vesna Šiplič Horvat

Odgovorna urednica:

Klaudija Veldin

Jezikovni pregled:

Mojca Poljanšek

Fotografije:

Arhiv Doma upokojencev Ptuj

Oblikovanje in tisk:

Evrografis, d. o. o.

Naklada:

700 izvodov

Glasilo je brezplačno

Spoštovani bralke in bralci!

Za nami je eno najtežjih obdobij, ko smo se poleg nalog, ki jih nalaga redna dejavnost, soočali še s pretečo nevarnostjo vnosa koronavirusa. V petih enotah Doma upokojencev Ptuj je marca prebivalo skoraj 700 starejših, ki jih koronavirus najbolj ogroža. Skladno s priporočili Nacionalnega inštituta za javno zdravje, ukrepi Vlade Republike Slovenije ter navodili Ministrstva za zdravje in Ministrstva za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti smo takoj sprejeli navodila in protokole za delo, ki so spremenili običajni vsakdan. Že pred razglašeno pandemijo smo 6. marca prepovedali obiske v Domu. Za stanovalce in svojce je bil to drastičen poseg v njihovo zasebnost, čemur se žal ni bilo mogoče izogniti. Zaposleni smo se trudili poleg dogovorjenih in predpisanih storitev stanovalcem zagotavljati še več pozornosti in topline kot sicer. Vsem smo poslali edina vez z zunanjim svetom, zato smo jim hitro omogočili video telefonske klice in obudili pisno komunikacijo.

Veliko težkih trenutkov smo doživeli. S strahom smo čakali vsak rezultat testa na Covid-19 in bili iskreno veseli vsakega negativnega rezultata posebej. S

sodelavci smo se o rezultatih obveščali tudi v poznih nočnih urah. Vsak dan smo skrbeli za zaščitno opremo, ki je na trgu ni bilo mogoče dobiti, in bili pri tem zelo inovativni. Kupovali smo jo tudi v kmetijski trgovini, saj nam je dobavitelji niso dobavljali. Maske, rokavice, zaščitni plašči so kar naenkrat postali najdragocenejše blago. Pravijo, da prijatelja spoznaš v težavah. S ponosom lahko rečem, da smo sodelavci tudi prijatelji. Med epidemijo smo vsi še posebej predano delali, sprejemali vedno nova navodila in jih dosledno upoštevali. Dokazali smo, da skupaj znamo in zmoremo, da smo kolektiv v najžlahtnejšem pomenu besede. Ta neznaten, s prostim očesom neviden virus, nam je krojil ure in dneve, dokazoval našo krhkost. V tem času smo razmišljali o

vrednotah in smislu življenja. Ponovno smo obudili elementarna spoznanja in začutili radost sobivanja. Materializem, ki kroji življenje sodobnega človeka, se je začasno umaknil, a se po razglašenem koncu epidemije zdi, da se je le potuhnil. Verjamem, da bodo občutenja – strpnost, razumevanje in sočutje – ostala med nami in nam lepšala sobivanje. Strokovnjaki napovedujejo, da nam grozi jesenski val širjenja okužbe s koronavirusom, zato se pripravljamo nanj. Nekateri ukrepi in priporočila še veljajo, moramo jih dosledno upoštevati.

Naj zaključim s še enim lepim sporočilom. V dneh težke preizkušnje za stanovalce, svojce in zaposlene smo prejeli obvestilo, da smo izpolnili kriterije za pridobitev Potrdila »DOM KAKOVOSTI E-QALIN NA OSNOVI SAMOOCENE«. Naš sistematični triletni trud za izboljšanje delovnih procesov je poplačan. Junija smo se lahko veselili, saj smo stanovalce in zaposlene vseh enot Doma uspeli obvarovati pred okužbo s koronavirusom in postali dom kakovosti.

Jožica Šemnički, direktorica

Težki časi

Dom Ptuj in vse enote smo 6. marca zaprli. Stanovalci so smeli iz sob samo v ograjen park in na terase, obiskovalci pa ne v hišo. To so bili težki časi. Nenehno smo spremljali novice, priporočila in navodila. Do konca epidemije smo jih prejeli okoli 40.

Z vsemi priporočili in navodili smo sproti seznanjali stanovalce in zaposlene. Na začetku še na zborih, nato preko domskega radia, oglasnih desk, ekrana na recepciji, obiskovali smo jih v jedilnicah in individualno. Učili smo jih pomena higijene rok in pravilnega kašlja, zračenja,

vzdrževanja socialne distance. Tolmačili, kaj je novi virus, zakaj je tako nevaren in kako se prenaša. Najtežje je bilo sprejeti prepoved izhoda iz Doma in vstopa vanj za svojce. Navodila za življenje in delo v Domu so se iz dneva v dan zaostrovala. Prekinili smo vse skupinske aktivnosti, v jedilnico so stanovalci hodili ločeno po nadstropjih in dnevih, usmerjali smo jih v sobe, na hodnikih in v skupnih prostorih smo jih nenehno opozarjali na uporabo mask in vzdrževanje varne razdalje 1,5 m. Vsakega stanovalca, ki je kašljal in/ali imel

povišano telesno temperaturo, smo testirali na prisotnost virusa Covid-19.

Da bi preprečili vnos in širjenje virusa, smo napisali več kot 50 internih obvestil in navodil. Po navodilih MZ smo pripravili sivo cono, kamor smo nameščali vse stanovalce, ki so imeli znake, značilne za okužbo s Covid-19, in jim tam odvzeli brise. V tem času je za te stanovalce skrbelo ločeno osebje v predpisani zaščitni opremi. V primeru pozitivnega rezultata bi morali stanovalca seliti v rdečo cono. Za opravljanje storitev v rdeči coni smo pripravili nabor zaposlenih, ki so se za delo z okuženimi stanovalci odločili sami. Za te zaposlene iz vseh enot smo pripravili izobraževanje z delavnico, kako si pravilno obleči in sleči OVO ter kako pravilno razkužiti roke. Skupaj smo pogledali pot prihoda na delo, ki je bila povsem ločena od drugih zaposlenih, da ne bi prihajalo do križanja. Pogledali smo tudi pripravljene sobe in druge prostore, čisti in nečisti filter, pripomočke, razkužila, kako se obnašati v sobah, kako dolgo nositi OVO, kdaj jo zamenjati, kdaj in kam na malico ... V dijaškem domu smo uredili prenočišča, saj so nekateri zaposleni povedali, da se v času dela v rdeči coni iz različnih ra-

zlogov ne morejo vračati v svoje domove.

Nabava vseh vrst razkužil, zaščitnih mask, plaščev, očal in rokavic se je v trenutku ustavila. Nikjer jih ni bilo mogoče dobiti. Če smo našli kakšnega dobavitelja, so bile cene tudi do 200 % višje, garancije, da jih bomo dobili, pa ni bilo. Na naročeno pošiljko mask smo čakali 3 te-

dne, nakar je dobavitelj odstopil od naročila. Tako smo zaščitne maske dali šivat, nato pa smo zaščitno opremo začeli prejemati iz blagovnih rezerv.

Po preklicu epidemije so nekateri ukrepi ostali, tudi OVO opremo še iščemo, na javni razpis se za te artikle ni prijavil nihče. Strokovnjaki nas svarijo, da se bomo z virusom morali naučiti živeti. Poletje je tu, zaposleni smo izmučeni, z optimizmom

pričakujemo letni dopust, saj ga med epidemijo nismo koristili. Na dopust se bom odpravila z grenkim priokusom, saj se okužba lahko pojavi kadar koli in kjer koli. Upanje umira zadnje, zato

močno upam, da nas okužba ne prizadene v že napovedanem drugem valu.

Mateja Šešerko,
nam. dir. za področje ZNO

Najraje bi zajokala

Zbudim se zgodaj v čudovitem majskega jutru. Sonce že riše razne podobe po stropu. Hitro vstanem, opravim vse potrebno in obenem razmišljam, kje sem. Po radiu odmeva čudovita glasba, ki me spravi v čudno razpoloženje. Najraje bi zajokala, ko ugotovim, da bom spet en dan v karanteni. Ker je do zajtrka še pol ure časa, si privoščim malo svežega zraka na balkonu. Sonce prijetno greje, pogled pa mi zaplava po bližnji in daljni okolici, ki se ponaša z zelenimi in cvetočimi griči. Pred-

rami me ropot avtomobila, ki je pripeljal hrano. Spet je vse tiho. Ceste so prazne. Le kakšno službeno vozilo prekine ta molk. Kaj bo prinesel današnji dan, se sprašujem.

Moram se zahvaliti upravi Doma, da nas niso pozabili. Vsak teden lahko igramo tombolo, družimo se na zraku ob kavici. Otroci iz šole Dušana Bordona so za nas pripravili urico s petjem, harmoniko in plesom. Rada bi se zahvalila vsem organizatorjem in institucijam za revije, križanke

in časopise, z njimi si krajšamo čas. Upam, da bo kmalu konec te samote, da bomo spet objeli svoje najdražje in spremljali vse aktivnosti in dejavnosti, ki so nam tako potrebne.

Jožica Jeklar,
stanovalka

Virus nas ni našel!

Ves čas sem bila in sem še prepričana, da nas v Muretincih koronavirus ne bo našel. Zaposlenim, ki smo bili prav tako v stiskah, ker smo se zavedali, da lahko virus prinesemo v Dom le mi, smo s pogovori in pisnimi navodili dnevno usmerjali delo in sporočali vedno nove ukrepe. Po dvoje, troje navodil smo prejeli v enem dnevu, kar nas je pogosto zmedlo. Dom smo zaprli 5. marca in takoj pričeli razmišljati, kako urediti stike svojcev s stanovalci. Napisali smo prva sporočila stanovalcev in jih objavili na domski spletni strani, nadaljevali pa z vnaprej dogovorjenimi pogovori preko družbenih omrežij. Uporabljali smo skype, viber in druge aplikacije ter o tem obvestili vse svojce. Skupaj smo se učili uporabe tehnologije, ki je doslej v Domu nismo uporabljali. Stanovalci in svojci so bili neizmerno zadovoljni, saj informacija zaposlenih ni enakovredna osebni informaciji stanovalca svojcu, še posebej v času karantene, ko sta se lahko celo videla. Stanovalce smo prosili, naj se čim manj gibajo po različnih etažah, da Doma ne zapuščajo in se raje sprehajajo po parku.

Velik park enote je odigral izredno pomembno vlogo, saj so se stanovalci ves čas karantene sprehajali. Do še večjega pomena so prišla tudi javna dela, saj smo lahko s pomočjo tako zaposlenih več stanovalcem omogočili sprehode in družabništvo, tudi tistim, ki potrebujejo spremstvo in pomoč.

Stanovalcem z znaki okužbe dihal smo tudi v naši enoti sprotno odvzemali brise za testiranja. Na rezultate vsakega testa smo v veliki stiski čakali več ur: bo pozitiven ali negativen? Večkrat smo zanj izvedeli šele pozno

zvečer. V veliko olajšanje nam je bilo, da je bilo vseh 23 testiranih negativnih.

Delo smo organizirali drugače kot sicer. Skupinskih aktivnosti ni bilo, odpovedani so bili vsi planirani dogodki, kjer bi bili nastopajoči zunanji izvajalci/prostovoljci. Začasno smo ustavili obiske prostovoljcev. Stanovalcem smo se več posvečali individualno, v manjših skupinah. Naučili smo jih uporabe varovalnih ukrepov, pogostejšega umivanja rok, nošenja zaščitnih mask, upoštevanja navodil za gibanje, katere poti lahko kdo uporablja.

Ker so stanovalci ob prepovedi obiskov ostali brez določenih zdravil in priboljškov, smo do-

bavo organizirali v Domu. Zdravila so prejeli iz lekarne, račun poravnali pri domski oskrbi, nakupe priboljškov pa smo organizirali v recepciji in uvedli dodatne popoldanske malice za stanovalce. Moram priznati, da poleg vsega novega, nevarnega, organizacijskih sprememb in varovalnih ukrepov ni bilo večjega nezadovoljstva stanovalcev. Bili so potrpežljivi, razumevajoči, upoštevali so navodila in bili še bolj hvaležni kot sicer, kar so nam večkrat povedali. Hvaležni so bili tudi svojci, ki so v večini spoštovali ukrepe.

Izjemoma smo stanovalcem po dogovorjenem protokolu predhodnega razkuževanja dostavili le zares nujne stvari. Prišlo je tudi do odhoda stanovalca iz enote, ki je izkoristil nenadzorovan izhod in poklical taksi, ki ga je odpeljal v banko. Ker je kršil navodila in izpostavil v nevarnost sebe, stanovalce in zaposlene, je prejel pisni opomin zavoda. Povedal je, da se sploh ni zavedal posledic svojega dejanja.

Varni smo tako dolgo, dokler vsi spoštujemo uvedene ukrepe. Dovolj je stik z eno samo okuženo osebo in vse se lahko zelo hitro spremeni. Upam, da do tega ne bo prišlo.

Jelka Sužnik,
vodja enote, socialna delavka

Demenca in karantena

V pritličju Doma, kjer je recepcija, bivajo stanovanjci z diagnozo demenca, zato smo receptorji cel dan v stiku z njimi. Za dobro počutje stanovalcev sta zelo važna naš pristop in ocena, kako so razpoloženi. Zjutraj, ko vstanejo, je prva postaja na recepciji, kjer se pozdravimo, si pomahamo in se z nekaterimi tudi pogovorimo. Skupaj poiščemo pot do jedilnice, si zaželimo dober tek in lep dan. Pomembni so ohranjanje človeš-

ke bližine, nasmeh, pozornost, poslušanje, usmerjanje, tolažba ... Pomembno je nameniti dovolj časa pogovoru, še posebej če so v stiski, preusmeriti misli in zagotoviti občutek varnosti. Zaradi začasno onemogočenega stika s svojci sta bili stiska in želja po fizični prisotnosti bližnjih močni. Značilno je, da se v poznejših življenjskih obdobjih zmanjšuje delež prijateljev in povečuje delež sorodnikov, tako da so družinski člani res lahko v oporo stanovalcu.

V času karantene smo v Domu poskrbeli za stik s svojci preko socialnih omrežij s pomočjo telefona ali tablice. Družinski člani so z video klici dajali stanovalcu veliko oporo – videli so se, pokazali domače živali, zapeli, nasmejali, pritekale so tudi solze. Stik preko socialnega omrežja je zmanjšal žalost in stres, družinski člani pa so dobili vidno in slišno informacijo od svojca, kako preživlja čas v njihovi odsotnosti.

Za dobro voljo poskrbi še en družinski član Doma, naš psiček Capi. Njegova prisotnost vzpodbudi iskricice v očeh, nasmeh, dotik, pogovor, božanje, skrb za vodo in hrano, krtačenje, sprehajanje itd. Capi je naš dragoceni spremljevalec, ki nam polepša dan, še zlasti v času izolacije.

Kaj je lepšega kot vonj po kavi in nekaj sladkega! Vonjave in okusi naredijo človeka srečnejšega, zato je v Domu na razpolago trgovinica, kjer je vedno mogoče najti priboljške. Stanovalci si radi ogledujejo ponudbo in izbirajo, kar pripomore k boljšemu počutju, samozavesti in dobri volji. Pogosto se skupaj nasmejemo, si omislimo kakšno šalo, pesem in lepo misel dneva. Domska obvestila po mikrofону prebere eden od stanovalcev. Za sprostitev in petje je omogočeno poslušanje glasbe s slušalkami ali brez njih. Predvajamo glasbo, ki jo radi poslušajo. Zelo radi pojemo, predvsem ciljno izbrane pesmi.

Pesem nas združuje, ranljive osebe pa vzpodbuja k vključevanju in pridobivanju samozavesti.

Vedno bomo upoštevali preventivne ukrepe in ostali strpni. Stanovalcem bomo poskušali zapolniti dneve z različnimi aktivnostmi.

Svojem velika zahvala za zupanje, tople besede in pohvale, ki nam jih sporočate po telefonu, pisno ali preko video klicev.

V življenju ne štejejo leta, ampak šteje življenje v naših letih.

(Adlai E. Stevenson)

Brigita Matjašič,
delovni inštruktor

Premagamo lahko vsako krizo

V času, ki je za nami, smo mnogokrat občutili strah, napetost, tesnobo in nemir. Tudi v enoti Kidričevo smo se vsak dan soočali z novimi, nepoznanimi stvarmi. Različna čustva, ki se jim nismo mogli izogniti, so prihajala in nas prežemala v valovih. V enoti smo se zaposleni med seboj vsak dan pogovarjali o tem, še zlasti o svojih strahovih in bilo nam je lažje. Skupaj smo se spopadali z njimi in drugimi bremenami, da jih nismo prenašali na stanovalce. Ti so se različno soočali z novonastalo situacijo, z vedno novimi

navodili, razdaljo, našo nošnjo mask in vsem, kar je ta novi čas prinesel. Vsak dan smo se z njimi pogovarjali, jim pomagali premagovati strah. Zavedali so se, da nastala situacija ni dokončna, je samo trenutna. Življenje se bo ponovno vrnilo v svoje tire. V duhu pozitivnega razmišljanja smo iskali pozitivne plati.

V dneh izolacije so nam veliko pomenili pozornosti in prijazne geste, ki so jih nam in stanovalcem namenili svojci z dnevnimi klici. Njihove vzpodbudne misli in želje ter prejete donacije so

nam polepšali dneve. Učenci in učitelji OŠ Kidričevo s podružnico Lovrenc na Dravskem polju so nam poslali knjigo z naslovom Pisma, pesmi in metulji prijateljstva, posvečeno našim stanovalcem. S to prijazno gesto so nam polepšali dneve v času epidemije koronavirusa, ko je življenje potekalo drugače in je bila naša glavna skrb, da ostanejo vsi zdravi. Med izolacijo sta nas sokrajana Toni Valenko in David Matjašič počastila s koncertom v našem parku in nam

zelo polepšala dan. Dneve smo si krajšali z različnimi aktivnostmi v posameznih etažah.

V času izolacije smo se med drugim naučili tudi, da sta solidarnost in humanost vrlini, ki se še posebej pokažeta v trenutkih preizkušenj in izzivov, ki smo jim bili priča v tem času. To vzbujajo upanje in zaupanje, da smo sposobni premagati vsako krizo.

Simona Požar,
vodja enote, socialna delavka

Vse za zdravje!

Za delovne terapevte je bil čas karantene med epidemijo še posebej težak, saj se zavedamo, da so priložnostne aktivnosti, sodelovanje v družbi in podpora bližnjih še kako pomembni za posameznikovo zdravje. Vse to je bilo v času epidemije močno okrnjeno v primerjavi s časom pred epidemijo.

Delovni terapevтки na Ptujju sva si v tem obdobju vzeli več časa za individualne pogovore s stanovalci. Na posameznih oddelkih sva vodili skupinsko telovadbo in nadaljevali z individualnimi obravnavami. Stanovalci so izvajali aktivne vaje za roke s pomočjo kroglic za ohranjanje in krepitev mišic rok ter obsega gibov pa tudi

vaje za krepitev spomina. Ponudili sva možnost individualnega poslušanja glasbe preko slušalk in spremljali vpliv glasbe na nji-

hovo počutje. Na veliko veselje stanovalcev sva neprekinjeno izvajali skupinske kreativne aktivnosti, seveda z upoštevanjem vseh ukrepov preprečevanja prenosa okužbe. Prostor v delovni terapiji namreč že od nekdaj velja za mesto druženja, kjer mineva čas veliko hitreje, ter mesto, kjer hkrati krepiš komunikacijske spretnosti in motorične spretnosti rok. Po sobah sva ponudili možnost individualnih kreativnih aktivnosti. Najprej sva stanovalcem priskrbeli ves potreben material in navodila za delo. Vse pripomočke, ki sva jih skrbno izbirali in uporabljali v delovnem procesu, sva vsak dan temeljito razkužili. V mesecu maju smo s pomočjo vodje objektne higiene Majde Ciglar izvedli prvo večjo skupinsko akcijo sajenja zelenjavnih sadik in okrasnih rož. Zdaj lahko z veseljem občudu-

jemo sadove tega dela – darove narave v našem lepem parku.

V tem času sta nama bili v veliko pomoč prek javnih del na novo zaposleni Karmen in Adrijana, ki sta z veseljem priskočili na pomoč pri vseh aktivnostih. Stanovalce sta vozili v park in na organizirane obiske v kletne prostore Doma ter pomagali vzpostavljati video klice s svojci stanovalcev. Za udeležence skupinskih kreativnih aktivnosti sta kuhali in postregli kavo, ki so se je vsi zmeraj zelo razveselili.

Obdobje epidemije je bilo tudi čas za globok razmislek o odnosih z bližnjimi in o življenju nasploh. Bodimo še naprej strpni in prijazni drug do drugega in ohranjajmo dobre medsebojne odnose!

Darja Lepenik in Anita Ozmec,
del. terapevтки

Računalniška srečanja

Moja teta je že precej let stanovalka Doma upokojencev Ptuj, enote Muretinci. Vsa leta jo obiskujem tedensko ali na štirinajst dni, letos marca pa nam je koronavirus naenkrat obrnil življenje na glavo. Vodstvo Doma je zelo hitro ukrepalo in prepovedalo vse zunanje stike z varovanci, kar je bilo prav. Res si zaslužite vse pohvale za trud in redno obveščanje svojcev. Zelo hitro ste uvedli sodelovanje s podjetjem Telekom, da smo lahko svojci s pomočjo aplikacije skype videli in slišali naše drage. Za mojo teto Marijo, ki jih šteje že čez osemdeset, je bilo srečanje z računalnikom pravo doživetje. Posebej, ko je ugotovila, da sem na drugi strani jaz in jo pozdravljam in ji maham. Obe sva bili zelo veseli, da sva se videli in se nasmejali sami sebi,

saj ne morem reči, da sem bila kakšna poznavalka skypa. Sva se kar navadili na najina tedenska računalniška srečanja. Tako da je bilo v tem slabem času tudi dobro za naju obe, kar se dela z računalnikom tiče. Res pa je, da sva se zelo razveselili, ko so bili po dveh mesecih ponovno dovoljeni obiski, čeprav pod posebnimi pogoji.

Spoštovani vsi zaposleni v Domu upokojencev Ptuj, enota Muretinci, iskrena hvala za neutrudno delo, za vso zavzeto pomoč našim svojcem in nam, za pravočasno izvedene ukrepe, da ste vse uspešno reševali v času izrednih razmer. Želim vam še naprej uspešno delo.

Marija Prelog,
svojka

Zdravi in dobre volje

V začetku meseca marca se je k nam priselil virus. Tega v Sloveniji še ni bilo in s težavo smo se privadili »korona boleznici«. Jaz sem v Domu Muretinci. V začetku smo se vsi zelo bali, nato smo se privadili, ker smo gledali televizijo. Pri nas virusa še ni bilo in si ga

ne želimo imeti. Smo še zdravi in dobre volje. Za 1. maj smo imeli prireditev, igrali so muzikantje in prepevali lepe pesmi. Obljubili so nam, da bodo še prišli in nam delali kratek čas.

Terezija Rajšp,
stanovalka

Komunikacija preko spleta

Med dolgotrajno karanteno smo lahko ponovno potrdili, kako pomembno je ohranjanje odnosov z bližnjimi, čeprav osebni stiki niso možni. Stiki s svojci so izredno pomembni, saj dajejo stanovalcem občutek pripadnosti in sprejetosti. Ohranjanje stika s starejšimi je izredno pomembno, saj sami pogosto ne zmorejo več navezovati in ohranjati medsebojnih odnosov, bodisi zaradi bolezni bodisi zaradi nezmožnosti uporabe različnih komunikacijskih sredstev. Zaradi tega smo našim stanovalcem omogočili stik s svojci prek brezplačnega telefonskega omrežja skype. Na ta način smo nadomestili siceršnje osebne stike in medsebojno komunikacijo ter ohranili medsebojno povezanost. Stanovalci so dobili novo izkušnjo komuniciranja s pomočjo sodobnih omrežij. Stanovalci so v času prepovedi obiskov dobili občutek varnosti, da so domači še vedno ob njih, čeprav niso fizično prisotni. Tudi stanovalce je skrbelo, kako so domači, med video klicem pa so svojca videli in slišali, kar je bilo pomembno za obe strani. Najprej

so bili do sodobne tehnologije precej nezaupljivi. Njihovi odzivi in nasmejani obrazi pa so bili na koncu več kot pozitivni. Po pogovoru so povedali, kako lepo je videti svojce, vedeti, da so zdravi in veseli. Ni manjkalo nasmejanih obrazov in tudi solz sreče, ko so po dolgem času videli svoje domače. Njihovi odzivi so bili pomembni tudi za zaposlene, ko smo videli, kako pomirjujoče so nanje delovali pogovori.

V kolikor z vašim svojcem še niste klepetali preko aplikacij skype, viber, whatsapp in drugih podobnih programov, pa bi to želeli, sporočite to v enoto Doma upokojencev Ptuj, kjer biva vaš svojec.

Tjaša Mlakar,
socialna delavka

Skrbelo nas je

Bil je čas pusta, zadnji teden v mesecu februarju. Imela sem dopust, saj je to čas pustnih norčij in veselja, pa tudi sprostitev, ki je potrebna po napornem vsakdanu. Za mesto Ptuj je značilno, da smo v tem času pustno razigrani vsi, zaposleni in stanovalci, da se čas malce ustavi po napornem in prehitrem tempu življenja. Veselja pa je bilo kmalu po pustu konec. Zamenjala ga je zaskrbljenost, ko so se začele širiti govorice o neznanem virusu, ki se zelo hitro širi. Dobila sem prvo elektronsko pošto, njena vsebina me je zaskrbelo. Nova bolezen Covid-19 se širi po vsem svetu. Novica nas je presenetila in kar malce prestrašila. Dnevna sporočila sem začela arhivirati v veliko mapo, saj sem slutila, da je situacija resna in ne bo minila kar čez noč.

Nova navodila smo dobili 26. februarja, potem pa kar vsak dan znova ... Napetost in negotovost sta se stopnjevali. Takšno stanje je bilo za nas neznanka, zato smo bili toliko bolj zaskrbljeni. Skrbelo nas je in čutili smo veliko odgovornost do naših stanovalcev, da virusa v dom ne prinesemo zaposleni.

Vsak dan smo spremljali novice, ki so jih posredovali mediji. Nič kaj spodbudne niso bile. 12. marca

ob 18.00 je bila uradno razglašena epidemija tudi za Slovenijo. Porajala so se nova vprašanja, skrbi. Spraševali smo se, kako bo potekalo delo, kako bodo nove razmere sprejeli stanovalci. Po najboljših močeh smo se trudili, da je delo potekalo ustaljeno, mirno in odgovorno. Tudi stanovalci so bili razumevajoči in so strpno prenašali dejstvo, da do njih niso mogli njihovi najbližji, ki jih imajo najraje. Upoštevali so navodila zaposlenih, nosili maske, si razkuževali roke in vzdrževali primerno razdaljo. Morebitne stiske smo s skupnimi močmi sprotno uspešno reševali. Stanovalcem smo omogočili pogovore preko aplikacij skype in viber.

Če ne bi sodelovali tako usklajeno, kot smo, bi nam lahko ušle vaji iz rok in bi se epidemija končala drugače, kot se je. Zato se iskreno zahvaljujem svojim sodelavcem za požrtvovalno delo in dobro sodelovanje, stanovalcem in njihovim svojcem za potrpežljivost

in upoštevanje navodil s strani Doma v času epidemije. Lepo je imeti ob sebi ljudi, na katere se lahko zaneseš in jim zaupaš v najtežjih trenutkih.

Metka Bolcar, DMS,
vodja enote Juršinci

Bili smo vestni

Koronavirus se je dotaknil tudi nas, nam naložil veliko dela in strahu, predvsem pa veliko odrekanja. Bili smo vestni, dosledno smo se držali navodil in skrbno pazili na naše stanovalce, ki spadajo v najbolj rizično skupino. Od 6. marca dalje smo jim bili zaposleni v veliko oporo, saj smo nadomestili njihove domače, ki so jih zelo pogrešali. Velikokrat smo zapeli, vendar pesem ni zvenela enako kot pred karanteno. Mnogokrat so se stanovalci umikali skupini in v kakšnem kotičku nemo zrl v prazno. Oči so bile žalostne in solzne. Po skoraj dveh mesecih karantene smo bili obveščeni, da bodo stanovalci lahko imeli obiske v domu ali zunaj po posebnih pogojih, ki jih je določil NIJZ. Vsi smo bili veseli, obenem pa nas je bilo strah, kako bo to potekalo. Obiski so stekli, stanovalci in svojci so bili zelo veseli, čeprav niso imeli osebnega stika. Zelo boleče je, ko opazuješ

hčerko, kako gleda svojo mamo ali očeta in je oziroma ga ne sme objeti, kako močno bi mož stisnil svojo ženo, vnukinja svojo babico..., pa ne sme. Solze sreče tečejo stanovalcem, svojcem in zaposlenim, ki nemočno opazujemo in se poskušamo vživeti v njihov položaj.

Svojci nam govorijo: »Odlično ste poskrbeli za stanovalce, odlično ste nas opremili, da jih lahko obiščemo, hvala vam.«

Zahvaljujem se našemu vodstvu, da smo dobili jasna navodila, dovolj zaščitne opreme in informacijo po testiranju, ki smo se je najbolj razveselili – izvid je negativen. Hvala vsem sodelavkam in sodelavcem, da smo tako dobro sodelovali in bodrili drug drugega. Zdaj vemo, da skupaj zmoremo premagati vse predvidene in nepredvidene ovire.

Danica Ambrož,
zdravstveni tehnik

Ni me bilo strah

V Dom upokojencev Juršinci sem prišla 23. januarja letos. Takrat sem doživela veliko osebno spremembo. Pred tem sem bila sedem let sama v stanovanju, v domu pa sem dobila sostanovalko. Kmalu je bila razglašena epidemija koronavirusa. Naenkrat nismo več smeli ven, tudi obiski svojcev so bili prepovedani.

Počutila sem se prizadeto, ker sem bila prej navajena na samostojnost in sem rada kam šla, zdaj pa sem bila omejena samo na Dom. Bila pa sem tudi osamljena, brez družbe. Edina tolažba je bila, da sem domače slišala po telefonu. Pogrešala sem sprehode po svežem zraku, do trgovine,

družbo v Domu.

Sicer pa sem v Domu imela vse. Oskrba je bila stoodstotna. Če sem kdaj potrebovala kako stvar iz trgovine, so mi jo priskrbeli. Kupljene stvari so nekaj časa puščali v karanteni, potem pa so mi jih prinesli. V tem času se nisem počutila ogroženo zaradi korone, občutila pa sem stisko zaradi omejitve svobode. Strah me ni bilo. Uslužbenke in uslužbenci v Domu so se obnašali odgovorno do nas. Z zaščitnimi maskami in razkuževanjem smo se počutili še bolj varne pred virusom.

Marija Blazina,
stanovalka

Iskrena hvala zaposlenim

Sem varovanka Doma upokojencev Ptuj, enota Juršinci. Moram reči, da je naš Dom v času koronavirusa ukrepal pravočasno. Stanovalci smo bili najprej presenečeni in potrti, ker se nismo smeli toliko družiti, vendar dobre volje in pozitivne energije nismo izgubili ne mi, ne zaposleni.

Za stanovalce je bilo dobro poskrbljeno, zaposleni so nas dobesedno razvajali, za kar se jim iskreno zahvaljujemo. Čeprav so bili obiski svojcev prepovedani,

smo bili v stiku z njimi preko telefona in skypa. Omogočene smo imeli različne aktivnosti po sobah ali v manjših skupinah. Pri tem so nas spodbujali in krepili našo samozavest. Zato zaposlenim iskrena hvala. Njihova delo in skrb za stanovalce sta zlata vredna. Srečni smo, da živimo v tako prijetnem domu. Hvala še enkrat vsem, ki ste se razdajali za nas.

Suzana Ramšak,
stanovalka

Koncert

Danes je bil najlepši dan izmed vseh, kar jih je bilo med našo karanteno. Prekrasno vreme, te lovadba zunaj na soncu ... Po tem smo pričakali koncert dveh glasbenikov, kitarista in har-

monikarja. Zaigrala sta čudovite skladbe in tudi pela sta. Zelo sta se ujela. Sonce je pripekalo, mi smo pomagali peti, tudi jaz, čeprav nimam posluha. Proti koncu koncerta sem izvedela, da je eden od glasbenikov sin moje prijateljice in sosede iz bloka. Z veseljem sem se mu približala, predstavila in z njim poklepetala.

Dora Mihelič,
stanovalka

Narazen, a povezani

Za nami sta dva meseca, polna nepričakovanih novic, omejitev, prepovedi, prilagajanja in učenja novega načina sobivanja. Hkrati pa čas, ko se je naše delo – spodbujanje, vodenje in pomoč stanovalcem z namenom ohranjanja čim večje samostojnosti, pomoč pri izvajanju in spremljanju aktivnosti, animacija stanovincev ter učenje socialnih veščin – izkazalo kot izjemno pomembno. Kljub predpisani razdalji ostajamo varuhinje še vedno zelo povezane s stanovanci naše enote. Morda v izrednih razmerah še bolj. Z začetkom izolacije so bili pred

nas in stanovance postavljeni novi izzivi. Naše dosedanje delo je z

zapiranjem Doma in s prepovedjo obiskov ob razglasitvi epidemije doživelo velik preobrat in številne spremembe. A skupaj smo dokazali, kaj vse je mogoče. Primorani smo bili ukiniti skupinske aktivnosti, medetažna druženja, obiske, stike. Gibanje po domu in zunaj njega je bilo močno omejeno. Vse omejitve in prepovedi so za stanovalce pomenile veliko čustveno in fizično obremenitev. Ljudje smo socialna bitja in potrebujemo druženje. Naloga varuhinj je bila zapolniti nastalo praznino na nov, a hkrati pravi način – torej ob upoštevanju vseh varnostnih ukrepov. Velik pomen smo pripisale individualnemu pristopu. Pomanjkanje družbenega stika smo nadoknadle z branjem knjig, pogovorom, petjem, izvajanjem individualnih vaj za ohranjanje spomina, družabnih iger brez medosebnega dotikanja, telovadbo, senzomotoričnimi vajami ... Stanovalci so vse zelo dobro sprejeli in nas presenetili s svojim doživljanjem sprememb. Lahko rečemo, da je v času epidemije postal največjega in bistvenega pomena pogovor. Ob zaprtju domov in prepovedi obiskov so vsi stanovalci ostali brez rednih obiskov svojcev in prijateljev. Naša želja je bila, da

kljub stiku preko tehnoloških rešitev nudimo ljudem tudi fizično prisotnost. Izjemno hvaležni so bili, da smo si vzeli čas zanje in jim prisluhnili.

Za nas je bilo delo v popolnoma spremenjenih razmerah zelo zanimiva izkušnja, ki nam je povzročila kar nekaj sivih las. Nenazadnje je prevetrila tudi naše psihofizično stanje, hkrati pa nam je pokazala, kaj zmoremo, ko se znajdemo v krizi. Pokazalo se je, kaj lahko storimo za sočloveka in predvsem, da naše delo šteje. Komaj čakamo, da se stvari povrnejo v ustaljene tirnice, da bomo lahko ponovno vzpostavljali medosebne odnose, sodelovanje, skupinske igre, prireditve, vzdrževali fizični in socialni stik. Do takrat pa je naša naloga, da stanovalci ne čutijo osamljenosti, strahu in nemira, ampak nadaljujejo svoje življenje v veselem vzdušju, občutku varnosti in pristne bližine.

Varuhinje

Pohvala zaposlenim

V svojem in imenu družine izrekam pohvalo vsem zaposlenim v enoti ptujskega doma Muretinci. Kot vedno sem tudi v tem težkem obdobju za svojce in vse zaposlene neizmerno vesela in pomirjena, ker ima naša babica Marija Šmigoc »novi dom« ravnino tam.

Za vse nas, predvsem pa za bolnike z demenco, je to težko obdobje. V času, ko ni bilo možnosti obiskov, sva se z babico nekajkrat slišali po telefonu. Hvala, ker ste mi omogočili, da sem lahko po telefonu govorila z njo tudi za njen rojstni dan. Šele po dveh mesecih, ko sem jo lahko obiskala v njeni sobi, sva se spet videli v živo. Ker je bila navajena, da jo obiskujemo trikrat na teden, se je v njenih očeh videlo, da je zmedena in ne razume, zakaj nas ni bilo. Vem, da v dobro vseh nas drugače ne gre, srčno upam, da

se stvari vrnejo v stare tirnice. Vem in verjamem, da je bilo za našo babico in vse varovance kar se da najbolje poskrbljeno. Tak, kot je Dom upokojencev Muretinci, bi morali biti vsi domovi – srčno in prijazno osebje, lepa in domača okolica, domače živali. Res lepo. Hvala za vse.

Lidija Meško, vnukinja

Res ste se izkazali

Mediji so nas obveščali in vse bolj osveščali o virusu Covid-19, prejemale smo obvestila Doma upokojencev Ptuj, da do nadaljnjega ne bo več mogoče obiskovati stanovalcev oziroma svojcev. Obiski naših dragih v domu, kjer imamo našo mamo, so bili pre-

povedani. Za vse je bila to težka preizkušnja, saj smo bili do takrat svobodni, nobenih omejitev ni bilo.

V času karantene smo se veliko naučili, po njej pa so obiski svojcev v domovih znova dovoljeni čeprav z določenimi omejitvami

– napoved dneva in ure obiska za krajši čas, razdalja, brez objemov itd., a je najbolj pomembno, da se ponovno vidimo in pogovorimo. In srečni smo, da nam je to po dolgem času spet omogočeno. Za zdravje in dobro počutje naših dragih je v času karantene s srčnostjo, nesebičnostjo, tolažbo nas in naših dragih skrbela ekipa zaposlenih v Domu upokojencev Ptuj – enota Muretinci. Poskrbela je tudi za spletno komuniciranje preko aplikacij skype in messenger, da smo lahko bili v stalnih kontaktih. Pripravljali so razne aktivnosti od praznovanja rojstnih dni do sprehodov, družabnih iger, skratka, bili so pripravljeni na vse in dali so vse od sebe za naše drage.

Za vse to se vsem zaposlenim v Domu upokojencev Ptuj v enoti Muretinci prav lepo zahvaljujemo svojci naše drage mame Angele Zavec Bratec. Res ste se izkazali! Dokazali ste, da ste strokovna ekipa, ki vedno srčno dela za dobro počutje naših svojcev, še posebej v času karantene.

Zdenka Bratec, svojka

Spoštovana ga. Sužnik,

najprej bi se vam rada iz srca zahvalila za omogočen obisk pri mojih starših. Glede na situacijo in vse bolezenske tegobe očeta sem res že težko čakala, da ju vidim. Skrb vaših zaposlenih zanj in seveda tudi za mamo, je z eno besedo čudovita. Ne morem vam opisati, kako sem hvaležna. Zato še enkrat vam in celotnemu

osebju HVALA, HVALA, HVALA!!! Ostanite zdravi in še naprej tako čuvajte sebe in stanovalce. Vse pohvale, da vam je uspelo preprečiti vstop virusu.

Z lepimi pozdravi,

Tanja Sternad,
svojka

Disciplinirano in uspešno

Z ženo Marto sva bila sprejeta v Dom upokojencev Ptuj 19. februarja letos. Imava svojo sobo, v kateri preživljava 71. leto skupnega življenja. Lepo sva se vključila v domsko življenje, potem pa je prišla huda kužna bolezen koronavirus. Zajela je cel svet. Življenje ljudi je bilo zelo ogroženo. V Domu smo spremenili vpeljana domsko življenje, navodila so določala stroge varnostne ukrepe. Najbolj smo bili prizadeti zaradi prepovedi obiskov. Bili smo strogo vezani na relacijo soba–jedilnica in brez druženja s sostanovalci. Velika sreča je bila, da smo bili z domačimi povezani preko telefona.

Domsko osebje in stanovalci smo natančno in vestno izpolnjevali vse varnostne ukrepe v upanju,

da se razmere čim prej izboljšajo. Vodstvo nam je v parku priredilo glasbeno prireditev z narodno in ljudsko glasbo. Zelo smo se razveselili opuščanja nekaterih varnostnih ukrepov, ponovnih obiskov v parku Doma in posebnem prostoru s posebnimi varnostnimi ukrepi. Sedaj se s svojci že lahko sprehajamo zunaj Doma. Izpolnjuje

se naša velika želja po prostem, neomejenem obisku sorodnikov, prijateljev in znancev ter po običajnem domskem življenju. Upamo in želimo si, da se bo nevarnost okužbe z virusom zmanjšala, da bo zdravstvena varnost zadovoljiva.

V imenu stanovalcev Doma se pristrčno zahvaljujem učencem osnovne šole Kidričevo za njihova pisma, ki so nam jih namenili v spodbudo in za pogum v tem času naše osamljenosti. Brez spodbud in tolažb vodstvenih oseb Doma bi nam bilo v tem obdobju še težje. Hvaležni smo vam.

Maks Kampf,
stanovalec

Korona spev

Šestega marca je bilo,
ko rekli so od danes zaprto bo.

Tolažili smo se,
saj marec hitro mine.

Vedeli smo le,
da ustavilo se je vse.
Le mi hitimo
in se pred virusom borimo.

Ustavil se je promet,
vse je potrebno zapret.
Le narava ne stoji,
vse živi, raste in cveti.

Ob polju rdeči mak,
v mestu bolj sveži zrak.
Narava naprej živi,
kot da nič ni.

Mi pa le poslušamo,
koliko jih je zbolelo,
in se borimo,
da še mi ne zbolimo.

V trgovino gremo le,
če nujno je.
Blagoslov Velikonočnih jedi
spremljali smo po televiziji.

Zdaj prišel je maj
in počasi se vračamo nazaj.

Vanja Leva, DMS

Občudujemo pomlad

Hočeš nočeš – ta koronavirus je moral za vselej oditi od nas. Mi smo si oddahnili, ker smo bili dolgo zaprti v sobah. Vodilni v našem domu upokojencev so zelo lepo skrbeli, da je bilo vse tako, kot je moralo biti. Nositi smo morali maske, nismo se veliko družili in tudi v sobah smo bili veliko sami. Zdaj, ko ni več nevarnosti glede virusa, so se odprla vrata našega doma upokojencev in spet lahko gremo v naš lepi park. Pogledamo, kako je zunaj in se naužijemo svežega zraka. Vidimo, kako je vse zraslo, odkar nismo bili zunaj. Občudujemo lepo pomlad, vidimo, kako ptički letajo, rožice cvetijo in vse je v zelenju. Samo da ne bi spet prišel ta grozni koronavirus med nas. Upajmo, da ga ne bo.

Marija Petek, stanovalka

Uspelo nam je

Koronavirus, epidemija, okužbe daleč od nas, a žal smo hitro spoznali, da je to tudi naš majhen nevidni sovražnik, ki lahko naredi veliko škode, gorja in žalosti. Spopasti smo se morali z virusom in se temeljito pripraviti, kajti mi se ne vdamo, nas ne more premagati. Kljub vsemu nas je bilo strah in smo se spraševali, ali smo naredili vse, smo bili dovolj dobro pripravljene, kaj se bo zgodilo, ko bo prvi stanovalec okužen. Dan za dnem smo s strahom čakali izvide brisov in vsakič, ko je glas na drugi strani laboratorija dejal »negativen«, je bilo veselje nepopisno, naj je bilo to popoldan ob 17. uri ali zvečer pred spanjem ob 22. uri. Ne glede na čas smo se obveščali in veselje delili med sabo. Vsemu dogajanju v času epidemije navkljub smo ostali nasmejani in pozitivni. Verjeli smo, da virusa ne bomo dobili, čeprav smo se zavedali, da moramo biti pripravljene na vse.

Pripravili smo praktične delavnice, na katerih smo trenirali, kako pravilno obleči in sleči zaščitno obleko, da se vmes ne okužiš, in spoznali potek dela v izolacijski enoti. V očeh vseh nas je bilo znati malo strahu in vprašanj, ali bomo znali pravilno ravnati pri delu z obolelimi, da se sami ne okužimo, kako se pravilno sleči ... Drug drugega smo spodbujali, se znali nasmejati, da imamo z delavnicami »suho vajo« in da moramo biti pripravljene na vse. Izgledali smo kot marsovci, ko smo bili oblečeni v bele pajace, in se med sabo skoraj nismo prepoznali. S pozitivno energijo smo se spodbujali, da moramo usvojiti vse znanje in biti pripravljene na vse, obolelih s Covid-19 pa ne bomo imeli! Zagotovo še ne obvladamo vsega, smo se pa veliko naučili in strah pred neznanim je postal manjši.

Strah je primeren odziv na krizno situacijo, pomaga nam, da smo previdni in ustrezno ravnamo. Pomembno je, da ga obvladamo, da nas ne ohromi, z obnavljanjem znanja pa se vsekakor manjša. Kot blisk so minili skoraj trije meseci, uspelo nam je in ponosni smo lahko nase, saj smo ponovno dokazali, da skupaj zmoremo vse!

Marjetka Smolinger Galun,
higienik (spec. za preprečevanje
okužb)

Telovadbo smo »začinili«

Val novega virusa, ki nas je nepričakovano zajel, je povzročil vesplošno zmedo, strah, negotovost in občutek nemoči. V Domu upokojencev Ptuj smo bili zaposleni strokovno dobro poučeni ter seznanjeni z vsemi smernicami in navodili v povezavi s Covid-19.

Fizioterapevti smo v času epidemije, tako kot vsi zaposleni v hiši, imeli pomembno vlogo v Domu. V negotovosti, ki nas je obdajala, je bilo ključnega pomena, da smo pri stanovalcih ohranjali stabilnost, vsakdanjo rutino in občutek varnosti. Trudili smo se vzdrževati konstanten ritem dnevnih aktivnosti, obrokov in spanja, še posebej higieno, telesno urejenost in fizično aktivnost. Med karanteno je stanovalcem telesna aktivnost veliko pomenila, saj so se po terapiji počutili bolje, hitreje jim je minil čas in za trenutek so pozabili na skrbi. Čeprav skupinske oblike tele-

snih aktivnosti in rekreacije niso bile mogoče, smo skrbeli za telesno zdravje stanovalcev. Po oddelkih smo skupinsko vadbo organizirali v manjših skupinah po največ 6 stanovalcev. Vsi so vedno nestrpno čakali in izrazili zaskrbljenost, da bo telovadba odpadla, če smo prišli kakšno minuto pozneje. Telovadbo smo oboji velikokrat "začinili" s kakšno šalo ali jo popestrili s pesmijo. Kdaj pa kdaj je kdo potočil solzo, ker so strogi ukrepi onemogočili obiske najdražjih, kar je bila težka preizkušnja za vse. V času izolacije smo dobro izkoristili čas za stanovalce, z nekaterimi smo se še bolj povezali. Vsi skupaj smo pokazali veliko mero strpnosti, empatije in s trdim delom v bitki z virusom zmagali.

Suzana Matjašič, dipl. fizio., in
Tjaša Zaplotnik, dipl. fizio.

Upam, da se kmalu vidimo

Moj dan se običajno začne tako, da zjutraj vstanem okrog 6. ure. Ker je to dokaj zgodaj, še malo poležavam in se pretegnem. Nato se oblečem in uredim, ob pravem času pa grem na zajtrk. Dneve imamo kljub prepovedi obiskov še vedno zelo razgibane. Vsak dan se udeležim telovadbe, imamo tudi gospodinjске aktivnosti, kjer lupimo in režemo zelenjavo ali sadje. Pogosto delamo tudi vaje za spomin. Zelo rada grem na sprehod, saj je pomembno, da smo vsak dan čim več na svežem zraku.

V domu me obiskujeta hčerka in sin, včasih pride tudi snaha z vnuki in zdaj že s pravnuki. Sedaj, ko ni obiskov, so dnevi malo daljši. Zamotim se z reševanjem

križank, kar me je vedno veselilo, in s posedanjem v parku. Z domačimi se slišim preko telefona, videli pa smo se tudi preko računalnika. To se mi zdi res super, da imamo takšno dobro tehnologijo. Včasih to ne bi bilo mogoče.

Kar se tiče osebja, pa moram povedati, da sem zelo zadovoljna. Prijaznost je na mestu in tudi hrana je odlična. Glede tega se ne morem pritoževati.

Glede na situacijo pa že zelo pogrešam domače.

J'espère con se vorinons bientot. (Upam, da se kmalu vidimo).

Daniela Bernhard,
stanovalka

Pogrešali smo svoje

Nekateri stanovalci Doma upokojencev Ptuj so v pogovoru z zaposlenimi razkrili svoje občutke ob pojavu koronavirusa in o ukrepih, ki so jim popolnoma spremenili življenje.

G. Peter Vrtič je povedal: *»To se je zgodilo hitro, na kaj takega nisem bil pripravljen. Nekatera stanja primerjam s časom, ko je bila vojna. V začetku tega virusa me je bilo strah, da nisem vedel, kako naj pristopim, da virus ne pride v naš Dom. Ampak na ukrepe sem se moral hitro privaditi. Sprijazniti sem se moral, da v tem času nisem imel stikov s svojimi bližnjimi. Še naprej moramo biti pazljivi in upoštevati predpisane ukrepe in navodila.«*

G. Stanislav Matjašič je imel v času karantene rojstni dan.

»Razžalostilo me je, da nisem mogel praznovati svojega rojstnega dne v družbi domačih, kot ga praznujem vsako leto.«

Ga. Olga Radej pa se je takole razgovorila: *»Nisem imela toliko strahu zaradi virusa, kot sem ga imela med tem časom pred izgubo stikov z družino. Moje življenje gre proti koncu in zadnje dni bi rada preživela s svojimi dragimi! Počutila sem se kot v zaporu. Manjkala mi je fizična aktivnost, saj se zelo pozna, da nisem mogla nič narediti za svoje telo! Hrane in pijače nam res ni manjkalo. V mojih letih bi morala večino svojega časa preživeti v družbi domačih. In to sem v teh dveh mesecih zelo pogrešala.«*

100 let Eme Čuš

Zgodba Eme Čuš se je začela nekega dopoldneva, ko je po končani malici nič hudega sluteč pospravljala in se napotila po hodniku. Kot vedno je hitela, nenadoma izgubila tla pod nogami in se znašla na tleh. Sprva ni mogla verjeti, kaj se ji je pripetilo. Toliko let je hodila po svoji ljubi hiški, imela je polno spominov na srečne trenutke v zakonu z Jankom, prve korake sina Bruna in njegovo odraščanje v moža, družinske mejnike, rojstvo vnukinje Ingrid, odraščanje pravnukov Simona in Adriana in vseh ljubih obiskov od blizu in daleč, ki so pustili sledi. Življenje je teklo tako hitro, tis-

tega dne pa se je nenadoma vse ustavilo. Čeprav je svojih 99 let zelo dobro skrivala, je naenkrat ugotovila, da vendarle ni več tako mlada. Kljub temu se ni ustrašila. Previdno in počasi se je splazila do kuhinje, kjer je želela vstati, a ji ni uspelo. Prinašalec kosila iz Doma upokojevcev Ptuj je zvonil in pustil kosilo pred vrati. Rada je poklepetala z delavci, ki so ji prinašali kosilo in ji včasih dan popestrili z lepo besedo. S telefonom, ki je bil preveč oddaljen, si ni mogla pomagati. Nato se je uspela splaziti v dnevno sobo, kjer se je, kolikor se je dalo, udobno namestila, prižgala televizijo in

čakala. Vedela je namreč, da bo tako kot vsak dan prišla vnukinja. Vsi vemo, kako je biti v bolnišnici. Prvo čakanje ne vedoč, kaj sledi, in nato odločitev o konzervativnem zdravljenju in spet čakanje, kako naprej. Dnevi so se vlekli v tedne in tako je minil mesec. Konec julija jo je rešilec iz Splošne bolnišnice Ptuj pripeljal v Dom upokojencev Ptuj. V tretjem nadstropju jo je čakala prijetna soba s posteljo, ki je vabila k počitku. Sprva vse tako tuje je hitro postajalo bolj domače. Spoznala je, da je bivanje v domu prijetno, ker so vsi, ki v njem delajo, ljudje z velikim srcem, s potrpljenjem in posluhom za sočloveka. Vsi negovalci, delavci v zdravstvu in sociali, so duša doma.

Nevihta sprememb pa je udarila, ko je prišel virus Covid-19. Načrti o praznovanju bližajočega se osebnega praznika so bledele. Vemo, da ob koncu nevihte posije sonce, in žarek veselja je

posijal 30. aprila 2020, ko smo ob upoštevanju vseh varnostnih ukrepov lahko kratek čas namenili častitljivemu jubileju. Kljub razdalji so naša srca poskočila od veselja, ker smo se lahko tudi domači pridružili praznovanju. Posebej hvala direktorici Doma upokojencev Ptuj Jožici Šemnički, da je omogočila tako lep dogodek. Zapela in zaigrala sta prostovoljca Eva in Aljaž, slavljenki so čestitali tudi županja Mestne občine Ptuj Nuška Gajšek, Anka Ostrman, predsednica Sveta zavoda in Društvo upokojencev Ptuj. In ko smo nazdravili, se je skupaj s sostanovalci posladkala s torto, ki so jo zanjo spekli v domski kuhinji. Prav lepa hvala vsem, ki so kakor koli pripomogli in kljub negotovim časom omogočili prijetno praznovanje visoke 100. obletnice naše praome Eme Čuš.

Ingrid Čuš, pravnukinja

V karanteni

Dolg čas nam ni, še prehitro mine. Veliko se sprehajam po hodniku, z varuhinjami pa grem v park, saj sam ne morem več. Vsak dan imamo telovadbo, da se razgibamo, nato spijemo sok. Dnevno se pogovorimo o novicah in ura hitro mine. Velikokrat se

kaj »pomenima« z Milanom, želel bi si, da še naprej ostaneva skupaj v sobi. Milan mi zna in je pripravljen veliko pomagati in popraviti, če kaj ne dela.

Franc Štrafela,
stanovalec

Življenje niso materialne dobrine

V začetku marca 2020 se mi je preko javnih del ponudila priložnost za delo v Domu upokojencev Ptuj, enota Muretinci. Čeprav sem vedno opravljala poklic ekonomskega tehnika, sem delo brez razmišljanja sprejela. Lep občutek je pomagati in lepšati dneve stanovalcem, še posebej, ker med karanteno nimajo obiskov svojih najdražjih. Vsi zaposleni se maksimalno trudimo poskrbeti, da stanovalci čim manj občutijo stisko zaradi prepovedi obiskov. Imamo samo eno življenje, ki je kratko, z omejenim rokom trajanja, in prav zaradi tega je vsa naša pozornost še bolj usmerjena v zdravje, dobro počutje in veselje stanovalcev. Resnično potrebujejo le malenkosti, da so srečni: toplo besedo, nasmeh, razumevanje, poslušanje ... In vse to vračajo s hvaležnostjo in nasmehom.

Srečna sem zaradi priložnosti biti tukaj, zaradi enkratnih in požrtvovalnih sodelavcev in nadrejenih. Srečna sem, ko postrežem kavo in v njihovih očeh vidim veselje, hvaležnost, pa čeprav gre za malenkost. Večkrat se mi je zgodilo, da so mi stanovalke poljubile roko in zaželele, da »me nikoli ne bi bolele«. Nasmejala me je ena od stanovalk, ki mi je rekla, da »tudi, ko bom umrla, bom prihajala nazaj, da se vam zahvalim«. Druga stanovalka je v meni »prepoznala« svojo prijateljico in me večkrat prosila, naj je ne vikam, saj sem že »vse življenje njena najboljša prijateljica«.

Ob tem se zavem, kako malo je potrebno, da se enako zgodi slehernemu od nas, in kako so se življenja naših stanovalcev počasi, nekaterim pa kar čez noč, spremenila. Naenkrat niso vedeli

najti poti domov, niso prepoznali svojih najdražjih. Zaposleni smo postali njihova nova družina, ki jim daje občutek varnosti, skrbi za njihovo zdravje in dobro počutje, urejenost. Najbolj pomembno je, da skrbimo za njihovo dostojanstvo in tega se vsi maksimalno zavedamo. Stanovalce vsaka malenkost razveseli in so zanj hvaležni. Tudi sama vse naše stanovalce jemljem s hvaležnostjo in nikakor samoumevno. Zavedati

se moramo, kako dragoceno je naše življenje in življenje naših najdražjih. Življenje niso materialne dobrine, ampak vse, česar se ne da kupiti z denarjem. In prav v enoti Muretinci je vse, kar se ne da kupiti z denarjem, zato z gotovostjo trdim: če usoda koga od mojih najdražjih odnese v to smer, bo (pred)zadnja postaja vsekakor enota Muretinci.

Vesna Hojnik,
udeleženka javnih del

Skrb za sočloveka

Bil je čisto navaden dan. Na prvi pogled skoraj enak kakor vsi dnevi prej. Sončni žarki, ptičje petje in prvi cvetovi so že nestrpno prebujali življenja ter jih pripravljali na težko pričakovan prihod pomladi. Ulice so bile polne lju-

di, ki so hiteli po vsakodnevni opravkih, šolske klopi so pridno zasedali otroci, da pridobijo še zadnje ocene pred zasluženimi počitnicami, otroška igrala so ponovno zacvetela.

Življenje je bilo v polnem zagonu

– vse do trenutka, ko je kot stre-la z jasnega med nami odjeknila novica, da je v Sloveniji potrjen prvi primer okužbe z virusom Covid-19. Virus, ki je ustavil živ-ljenja, nam je pošteno zamajal in velikokrat celo spodnesel tla pod nogami. Nam popolnoma spremenil življenja, prihodnost, poglede na svet, vrednote in občutke. Naenkrat so bile ulice prazne, šolske klopi so samevale, tovarne in podjetja so zaprla svo-ja vrata, bolnišnice in zdravstveni domovi so bili na razpolago samo za najnujnejše in neodložljive primere, v domovih upokojencev so prepovedali obiske. Med ljud-mi je zavladala panika, na vsakem še tako majhnem koraku je bilo čutiti ogromno mero strahu, ne-gotovosti, žalosti, razočaranja in zvrhan koš negativizma. Virus, ki nas je postavil pred različna dej-stva, nam je pokazal, kdo v res-

nici smo, nam pomagal odkriti, kaj si zares želimo, nas opomnil, kaj v življenju resnič-no šteje, kaj je prav in kaj ne, kje so poti, ki vodijo k napačnim od-ločitvam, kaj je tisto, za kar se spleča živeti. Virus nam je ponovno pokazal, da denar res ni sveta vladar in da se zdravja ne da kupiti.

Pokazal je, kako po-membno je, da v življenju slediš sebi in svojim sanjam, da skrbno izbiraš ljudi, na katere se lahko zaneseš, s katerimi želiš preživeti preostanek svojega življenja, da se ne oziraš nazaj in ne skušaš živeti vnaprej. Pokazal nam je, kako pomembno je, da se ne oziramo preveč na tuja mišljenja, temveč si ustvarjamo lastna in ponosno po svoji poti korakamo naprej. In navsezadnje virus, ki nam je pokazal, da v tej neusta-vljivi, velikokrat sebični in kruti bitki življenja ljudje še znamo stopiti skupaj in v srcih ohranjati sočutnost, prijaznost, toplino, skrb za sočloveka, empatijo in najpomembnejše – veliko mero ljubezni.

Tamara Cajnko,
tehnik zdravstvene nege

Preveč prepovedi

Stanovalka Doma upokojencev Ptuj sem že osem let. Življenje v Domu je pestro in mi ugaja. Vsi zaposleni so pridni in ustrezljivi. Dobro se razumemo in medsebojno spoštujemo. Naenkrat nas je presenetila epidemija virusa Covid-19. Burni meseci, ki so za nami, so bili zaznamovani z ukrepi in navodili. Začetki so bili neprijetni: obvezno nošenje maske, določena razdalja 1,5 metra med ljudmi, prepoved gibanja zunaj Doma in potovanj med občinami. Svojce prosimo, naj ne hodijo na obisk. Okužene je treba dati v karanteno. Vse se je dogajalo hitro, kar nam je zbuvalo neprijetne občutke, veliko mero strahu in psihičnih stresov. Potekalo je statistično preštevanje okuženih in umrlih v naši državi. Za vse je to pomenilo spremembo utečenih navad. Čutili smo veliko odgovornost, da v naš Dom ne pride virus, čeprav ne po naši krivdi. Naš Dom je ostal čist! Težko smo preživljali »odvzem« prijateljev, svojcev, svobode gibanja na zraku, v naravi. Prepovedi je bilo preveč. Tako smo izgubili ali so nam bile odvzete pravice, ki so bistvene za človeka. Kdaj bomo nadomestili odvzem, da ne bo škode? Domovi so bili spremenjeni v

infekcijske klinike. Pokazalo se je, da si na slabšem, če si v domu za starejše, kot če si pri svojcih doma. Od svojcev si lahko šel normalno v bolnišnico, če si bil okužen, v domovih je bilo drugače. Naši zaposleni so bili tik pred izgorelostjo.

Sledil je poziv strokovne in nestrokovne javnosti, naj svojci vzamejo sorodnike iz domov k sebi v varstvo in oskrbo. Mene so čustva premagala. Imela sem možnost bivati pri svojcu in to sem sprejela. Mesec in pol sem bivala v domačem okolju, do konca epidemije. Spremljala sem dogajanja v Domu upokojencev Ptuj. V kratkem času od mojega odhoda sem dobila žalostno vest, da je preminila moja prijateljica Ivana Veber. Imela sem telefonsko zvezo z upravo Doma in s stanovalko Pavlo. Pogrešala sem vse stanovalce, mislila sem na tiste, ki niso imeli možnosti bivanja pri svojcih ali so nepokretni.

Razglašen je bil konec epidemije, kar smo željno pričakovali. Katastrofi z virusom bodo sledile velike spremembe. Življenje moramo obrniti v pozitivno smer. Naša civilizacija je prišla na rob propada, treba bo nekaj spremeniti. V času epidemije so bili

najbolj prepoznavni: aktivisti, zdravstveni delavci, zdravniki, prostovoljci, civilna zaščita in zaposleni v domovih. Vsi so bili dnevno izpostavljeni tveganju. Vsem se iskreno zahvaljujem. Posebej se zahvaljujem svoji-ma sinu in vnuku za čas, ki smo

ga delili, za posebno pomoč pri oskrbi ter za vso ljubezen in pri-jaznost. Sedaj je na prvem mestu skrb za lastno zdravje in zdravje drugih.

Anica Vogrinec,
stanovalka

Čakam na najin objem

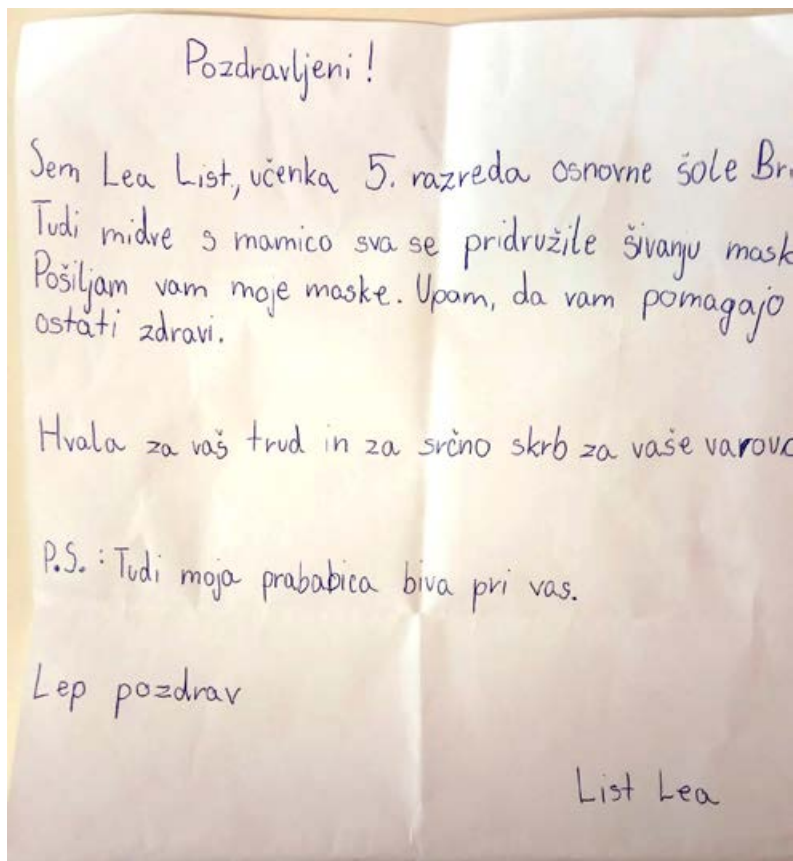
Moja mama biva v domu upoko-jencev že tretje leto. Vsako ne-deljo je bil dan za naju. Veseli sva bili druženja, saj sva poklepetali, uredili sprotne stvari. Prinesla sem ji kakšne domače priboljške, da sem ohranjala stik z domačim okoljem. Največ pa je pomenilo, da sva se objeli in imeli čustven stik.

Epidemija nama je naenkrat vse to odvzela. Zame in še posebej za njo je bilo izredno težko. Vmes je mama zbolela, bila je v zelo slabem zdravstvenem stanju. Tega ne privoščim nikomur, da ne moreš k svojcu oziroma k mami, ko te najbolj potrebuje. Obvestili so me, da bo premeščena v bolnico. Zaposleni v Muretincih so poskrbeli, da sem dobila mamo na telefon, a je bila preveč bolna, da bi imela voljo govoriti. Hvaležna sem zaposlenim, da so izkazali prijaznost, strpnost in nas opogumljali v najtežjih trenutkih. Tudi zdravniki so bili izredno

prijazni, saj so bili na voljo tudi sredi noči. Po 14 dneh okrevanja v bolnišnici se je mama končno vrnila v Muretince. Pa kaj, ko je ni bilo mogoče objeti in reči: »Mama saj bo vse v redu, saj bo boljše.« Nakar dobim elektronsko pošto. Gospa Jelka Sužnik mi je poslala video posnetek mame. Srce mi je zaigralo, saj sem jo po dolgem času spet videla, kar solze so mi spolzele po licu od sreče. Vsem, ki ste se trudili z mojo mamo, lepa hvala. Imam podoben poklic, kot ga opravljate vi tam. Vedno pomislim, kaj če bi bil ta stanovalec, varovanec eden izmed mojih. Vse dobro vsem in vsakemu posebej. Ukrepi v zvezi z epidemijo se rahljajo in pod posebnimi pogoji že lahko obiščem mamo. Čakam le še na najin objem. Hvala vsem.

Helena Rogina,
hčerka

Koronavirus – naša priložnost

V življenju se nam zgodijo stvari, ki jih ne moremo predvideti, in koronavirus je ena izmed njih. Virus je ustavil čas, prinesel občutek nemoči. Obstali smo, se za hip počutili izgubljene in nismo vedeli, kako naprej. Težko je bilo sprejeti, da bo odslej drugače. Prepovedi, ki jih nismo poznali in bili vajeni, so deževale vsak dan. Bilo je obdobje izjemnih naporov, mnogoterih stisk, po drugi strani pa obdobje izjemnih trenutkov, ki si jih želim vtisniti v spomin. Stanovalcem smo poskušali osmisliti dneve z različnimi, predvsem prilagojenimi aktivnostmi. Poskrbeli smo za nabavo osnovnih higienskih potrebščin,

jim zagotovili možnost nakupa priboljškov v naši mini trgovini, jim prinašali časopise ter jih razvajali s priboljški. Malenkosti, kot so nasmeh, prijazen pogled, prisrčen pozdrav, prijazna prošnja ali zahvala, so bili drobci, ki so gradili naš vsak dan in veličino dneva. Med obdobjem popolne izolacije smo spoznali, koliko prijateljev imamo. Poseben je bil občutek, ko smo videli, da v teh težkih časih nismo ostali sami. Prejeli smo številne donacije, od zaščitnih sredstev posameznikov in podjetij, ki smo jih namenili zaščiti zaposlenih in stanovalcev, do različnih revij in pripomočkov, ki so olajšali ohranjanje pomembnih stikov med stanovalci in njihovimi svojci.

Neizmerno smo hvaležni za vse donacije, za vso podporo, vzpodbudne misli in čudovite risbice osnovnošolcev, ki so bile neprecenljivega pomena in so risale nasmeha na obraze vseh nas. Težko je z besedami opisati poglede, nežne izraze na obrazu, ko so se po dolgih dveh mesecih spet našle oči moža in žene, matere in hčere, matere in sina, dedka in vnukinje. Bilo je polno ganljivih, prisrčnih in toplih

trenutkov. Po treh mesecih se stanje umirja in naša življenja se počasi vračajo v stare tire, čeprav verjetno še nekaj časa ne bo, kot je bilo. Prisoten bo strah.

Veseli, z mirnostjo v srcu in ponosni na vse nas lahko sporočimo, da smo epidemijo preživeli brez okužbe. Neverjetno obdobje je za nami, negotova prihodnost je pred nami. Življenje v naši okolici se hitreje sprošča in normalizira, s počasnimi in previdnimi koraki k novi normalizaciji stopamo tudi mi.

Ves čas te neverjetne poti se je naša ekipa zaposlenih poveza-

la še bolj kot sicer. Naše vezi so bile močnejše kot kadarkoli. Želim si, da tako ostane tudi v prihodnje. Le skupaj smo zmogli, zato to preizkušnjo izkoristimo kot priložnost. Želim si, da se iz tega vsi skupaj nekaj naučimo, nekaj spremenimo, da ohranimo le pozitivne stvari, ki nam jih je prineslo obdobje koronavirusa, ter gremo skupaj in pogumno naprej.

Hvaležna sem za vse to.

mag. Vesna Šiplič Horvat,
strokovna vodja

Rože in klobuki

V času karantene sem začel izdelovati rože in klobuke, da sem si krajšal čas. Ponovno sem odkril svojo ustvarjalno žilico. Pred šestimi leti sem nazadnje kaj izdeloval in se ob tem naučil vztrajnosti. Pri izdelovanju se dobro počutim, vsi moji izdelki so iz naravnih materialov. Imam tudi sodelavca g. Maroha, ki mi je pomagal pri čiščenju »pistatlov«. V to novo aktivnost sem vložil zelo veliko časa. Pri izdelavi rož je treba vse najprej namazati

z lepilom, nato pravilno nastaviti in zalepiti, pri klobukih pa vsako vrsto najprej namazati z lepilom, da se drži skupaj. Zelo sem zadovoljen, ko na koncu vidim izdelek, pa tudi zaposlene me pohvalijo in so presenečene, ko vidijo, kaj izdelujem.

Imam pa že načrte za naprej. Ko končam to delo, bom iz rabljenih ploščic sestavljal mozaike za vaze.

Vladimir Rojko,
stanovalec

Zanimive aktivnosti

Razmere med karanteno so nam pri delu s stanovalci prinesle nove izzive. Aktivnosti, ki so prej po večini potekale v skupinah, smo individualizirali in usmerili na skupinsko delo stanovalcev po sobah. Če smo prej stanovalce motivirali k druženju, smo jih v času karantene usmerili h krepitvi medsebojnih odnosov po sobah. Prilagoditve so bile še posebej težke za tiste stanovalce, ki so prej večino časa preživel zunaj. Pogosto je bilo težko razložiti nevarnost virusa, zato smo se vsak dan pogovarjali, zakaj so pomembni varnostna razdalja, razkuževanje rok, omejeno druženje itn. Pogovarjali smo se tudi o novicah iz medijev, ki so stanovalce preplavile z vso močjo, kar je še stopnjevalo strah

pred neznanim. Dnevno smo se srečevali z vprašanji, kdaj bo virus mimo, kako dolgo še in ali ne bi bilo zdaj že res dobro, da je konec.

S stanovalci smo veliko tudi načrtovali, saj niso mogli sami po nakupih, plačati položnic in početi vsakdanjih stvari. Kljub omejitvam pa zaznavam, da je karantena prinesla pozitivne vidike. Marsikdo je spoznal, kako si lahko zapolni čas s kreativnostjo, kaj ga veseli. Čas smo si krajšali s pripovedovanjem zgodb iz preteklosti in šal, ki smo jih priklicali iz spomina. To je šlo posebej dobro od rok stanovalcu Janezu Topolovcu, ki je pogovor s sostanovalcem pogosto začel: »*Franček, veš kera kola pri avti najmanj trpi?*« Marsikdo je po

dolgem času prebral knjigo, veliko se jih je zaposlilo z reševanjem križank in miselnih vaj.

Stanovalka Marija Kozel je svoj čas pred karanteno večinoma preživljala v paviljonu v pritličju, z uvedbo ukrepov se je bila primorana več časa zadrževati v 2. nadstropju. Povedala je: »V času karantene sem z reševanjem križank pregnala dolgčas. Koliko križank sem rešila, ne vem povedati, ne štejem več, jih je pa ogromno. Vesela sem, da sem dobila nova očala, ki mi pomagajo pri reševanju križank. Vsak dan sem poslušala novice, videla sem, kaj se je dogajalo v Italiji. Ni me bilo nič strah, da bi virus prišel v Dom, držali smo se ukrepov, kar je treba, je treba. Začela sem se učiti tudi kvačkati, rada bi naredila nekaj za sebe.«

Stanovalec Janko Pernek je povedal, da klasične križanke niso zanj, nikoli jih ni reševal in jih tudi sedaj ne želi, je pa odkril, kako zanimive znajo biti osmerosmerke, s pomočjo katerih ni krepil samo miselnih funkcij ampak tudi natančnost, saj je vsaka črta, s katero označi besedo, izmerjena z ravnilom. Povedal je: »Želim se potruditi, če že imam čas, da izgleda lepo na koncu, zato si v sobi poiščem besede, si označim, kje je treba potegniti črto, za mizo pa jo potem narišem. Nisem imel občutka, da sem v karanteni, drugod je bilo to verjetno bolj občutiti. Ni pa

bilo pri nas tako nevarno. So nas vsi opozarjali, da je dobro za nas in za njih, da se držimo pravil. Želel bi, da bi bilo konec zaradi zaposlenih, mi še že nekako zdržimo.«

Stanovalec Leopold Podgoršek je dnevno spremljal novice o širjenju virusa in povedal: »Karantena je bila nujno potrebna, da se je preprečil raznos virusa. Čas sem si krajšal z gledanjem televizije, reševanjem križank in zlaganjem brisač. Vedno sem moral nositi masko in si pred zlaganjem razkužiti roke. Lahko pa bi se to že nehalo, da bi šli ven.«

Svoje mesto so našli tudi barvice in odkrivanje risarskih talentov. Eden takih je stanovalec Alojz Pesek, ki je povedal: »V času karantene sem začel ponovno risati. Moje slike boste lahko videli objavljene na spletni strani Doma upokojujencev Ptuj.« Za barvice je poprijel tudi stanovalec Milan Kolarič, ki je povedal, da se ne spomni, kdaj jih je nazadnje imel v roki.

Če povzamemo vse dogajanje v karanteni, lahko rečemo, da smo tako zaposleni kot stanovanci dobili novo izkušnjo, kako se prilagoditi, kako vztrajati ter pri tem varovati svoje zdravje in zdravje vseh v Domu.

Tjaša Mlakar,
socialna delavka

Hvala stanovalcem in svojcem

Epidemija koronavirusa je bistveno spremenila vsakdanjik naših stanovalcev. Informacije iz okolja so botrovale temu, da so se med stanovalci začela pojavljati vprašanja, čutiti je bilo vznemirjenje. Da situacija postaja resna, smo tako zaposleni kot stanovalci začutili 6. marca, ko je Dom zaprl vrata za obiskovalce, nekaj dni zatem pa še za stanovalce. Zaradi nastale situacije smo v vseh enotah Doma sklicali zbere stanovalcev, na katerih smo podali informacije in odgovorili na vprašanja stanovalcev. Zaposleni smo se zavedali stiske stanovalcev, zato je socialna služba vzpostavila stik s svojci in organizirala video klice. Najtežje je bilo svojcem in stanovalcem, ki so se srečali skoraj vsak dan, in tistim, ki jim je bila komunikacija po telefonu otežena oz. nemogoča, zato smo jim nudili psihosocialno pomoč. Delo socialne službe se je bistveno spremenilo, saj smo se morale socialne delavke dnevno prilagajati trenutnim razmeram. Temeljilo je predvsem na indi-

vidualnem delu in psihosocialni pomoči stanovalcem. Situacija je zahtevala nenehno podporo, pogovore in sodelovanje s svojci in stanovalci, s čimer smo lajšali stiske in preprečevali nastanek novih. V socialni službi smo se v času epidemije srečale z novimi izzivi pri urejanju zadev za stanovalce in skupaj smo iskali rešitve.

Po dveh mesecih strogih preventivnih ukrepov so se razmere v Domu umirile, sledilo je postopno sproščanje ukrepov. Stanovalci so najbolj nestrpno čakali, kdaj bodo

spet dovoljeni obiski. Kljub navodilom je bilo ogromno strahu in dilem, saj je organizacija obiskov pomenila velik zalogaj. V socialni službi smo pripravljale seznam vseh potencialnih obiskovalcev. Glede na dejstvo, da so bili obiski omejeni na 20 minut, smo v enoti Ptuj dnevno omogočili obisk 44

stanovalcem. Ponovno snidenje z najdražjimi je bilo zelo ganljivo. Iskreno se zahvaljujemo vsem stanovalcem in svojem za razumevanje, za vse vzpodbudne besede in veliko mero potrpežljivosti.

Socialne delavke

Izkoristi dan

Težko sem sprejela novico, da se Dom za nekaj časa zapira za zunanje obiskovalce zaradi širitve novega virusa. Najprej sem pomislila, kako se bodo počutili stanovalci, saj bo njihov prijazen dom naenkrat postal zapor. Prepoved stika z najbližjimi se mi zdi nekaj najhujšega, kar se jim je lahko zgodilo. Premišljala sem, kako bodo težave premagovali strokovni delavci v Domu, saj jih je premalo, da bi se lahko posvečali stiskam vsakega stanovalca posebej. Vendar lahko na novo nastale težave ocenjujemo tudi z druge plati. Spoznali smo, kaj vse zmoremo. Morda ne bi nikoli dobili priložnosti spoznati nove tehnologije, tako hitro nam je prišla na pomoč. Marsikdo je bil prepričan, da je ne bo nikoli uporabljal, zdaj pa se je bil prisiljen naučiti, če je želel priti v stik z zunanjim svetom.

Naenkrat smo dobili preveč časa,

ostali smo sami s seboj. Ponudila se nam je priložnost izvedeti, koliko imamo še povedati sami sebi. Prepričali smo se, kako malo potrebujemo, da smo lahko srečni. Koliko pomenita topel stisk roke in iskren pogled. Morda bomo tudi svojim otrokom in vnukom povedali, da je življenje šlo prehitro mimo, ker ga nismo znali živeti. Ker smo postavljali skrb za materialne dobrine na prvo mesto, so otroci prehitro zrasli. Otroci so zrasli, fasada

na hiši bi lahko počakala. Šele danes razumemo, kaj pomeni stavek CARPE DIEM – IZKORISTI DAN! Koliko moči smo imeli, da smo zdržali pri delu v službi in doma, da smo si vzeli še vsaj malo časa za otroke in jih vzgojili v odgovorne ljudi. Koliko lepih doživetij smo imeli! Če bomo svoja spoznanja delili s prijatelji, če bomo pripravljeni pomagati sočloveku, ki potrebuje pomoč še bolj kot mi, bomo srečni. Veliko več energije bomo dobili nazaj,

kot smo je dajali.

Upamo in si želimo, da je nevarnost mimo. Postali in ostali bomo še bolj odgovorni do sebe in drugih, kar je pogoj za življenje v vsaki skupnosti. Veselimo se druženja, dobrih prijateljev in lepih pomladnih dni, ki so na pohodu. Pomlad ne ve za viruse, pomlad ve samo, da je zdaj čas za ljubezen in da mora priti. In je prišla.

Viktorija Dabič,
prostovoljka

Zakaj Franc nič ne pride?

»Kje je Marija?«

»Zakaj Franc nič ne pride?«

»Zakaj ni več sobotne maše?«

»Ne vem, al sem se komu zamerila, da nihče ne pride na obisk?«

To so nekatera od vprašanj, ki jih stanovalci z radovednimi očmi večkrat na dan postavljajo zaposlenim. Žalostni stanovalci, nastanjeni v pritličju naše enote, vsi z diagnozo demenca. Z njimi preživim sedem do trinajst ur dnevno. Ker razumem njihovo stisko in bolezen, jim vedno, če je le mogoče, na humoren način odgovorim ali le preusmerim misli in jih potolažim ter razvedrim in s tem polepšam vsaj nekaj trenutkov.

Ko za sabo zaprem vrata Doma, se moj dan še ne konča, ker me doma čaka karantena. Bojim se druženja z znanci in prijatelji, da ne bi najbolj rizični skupini naše družbe v Dom prinesla te nesrečne okužbe.

Na srečo me domači razumejo in tolerirajo manjše razdraženosti, ki so pogosto posledica vsega, kar je prinesla karantena. Menim, da so tolerantnost, prijaznost in potrpežljivost v teh časih edini način, da ljudje ostanemo povezani in skupaj premagamo to bolezen.

Aleksandra Mesarič,
gospodinja-oskrbovalka

Izredne razmere

V Domu upokojencev Ptuj, v enoti Muretinci, biva 120 stanovalcev, ki zaradi epidemije gripe Covid-19 že od začetka marca nimajo možnosti odhodov domov in osebnih stikov s svojci. Omejili smo tudi druženja v večjih skupinah. Enota je prednostno namenjena stanovalcem z diagnozo demenca. Prav te pa je v teh razmerah še težje zadržati ali omejevati, saj ne razumejo navodil oz. jih takoj pozabijo. Zaposleni se vsak dan trudimo, da imajo stanovalci dobro zapolnjen čas in čim več aktivnosti. Prav sedaj je prišel do izraza velik park,

ki omogoča dnevne sprehode. Veliko stanovalcev ne hodi več samostojno, potrebujejo pomoč. Tisti, ki še hodijo, radi izkoristijo lepe sončne dneve za sprehod v okolico enote, kjer posedajo na klopcih ob potkah, v vrtnih utah, v senci pod drevesi, na balkonu svoje sobe ali v letnem delu paviljona. Aktivni stanovalci z veseljem pomagajo skrbeti za park. Ker nekaterih stanovalcev ne zmoti niti hladno vreme, poskrbimo, da se primerno oblečejo in obužejo. Stanovalcem, ki tega ne zmorejo, pomagamo redno zaposleni in zaposlena preko

javnih del. Tudi ti stanovalci so neizmerno veseli in hvaležni za vsak odhod na sonce, vsako vožnjo po domskem parku ali le za sončenje na balkonu.

V lepem vremenu celo leto uporabljamo zunanje prostore in površine. Tam potekajo skupinska telovadba, zajtrk ali kosilo na terasi, različne družabne igre, terapevtske aktivnosti, nekatere stanovalce pa vključujemo tudi v urejanje okolice doma. Tako kot vedno – le da smo bolj pozorni na razdalje med stanovalci.

Eden od stanovalcev je povedal:

»Hvala bogu, da lahko grem v park, da ne čepim cele dneve v sobi. Če bi moral biti v sobi, bi bilo kot v zaporu.«

V teh za vse nas hudih časih si želimo, da bi čim prej zasijala mavrica. Pravijo, da za vsakim dežjem posije sonce. Tudi tokrat bo in spet bo zažarela mavrica ...,

Jelka Sužnik in Tjaša Štesl,
socialni delavki

Obšel je svet

Kot strela z jasnega obšel je svet,
Obiskal vse države, a ne vseh ljudi,
Rad ima dihala ne glede, ali so mlada ali stara.

Obvarovali bi se ga radi.

Nos, usta, žrelo tu je rad doma.

A iznajdljivi smo ljudje z

Vodo in milom odplaknemo ga.

Interes za nepogrešljive maske ter

Razkuževanje ne bo šel v pozabo.

Upoštevali smo strogo vse, kar lahko,

Svoboda in ljubezen nepremagljiva sta.

Tea Vrlič, DMS

Tako blizu, a tako daleč

Prvi dan po odobritvi obiskov v domovih me je prišel obiskat sin Slavko z ženo Marjano. Ker je bilo lepo vreme, smo sedeli zunaj, a smo morali biti narazen. Tudi maske smo imeli. Čeprav mi je bilo težko, ker ga nisem mogla objeti in mu dati »lupčka«, je to pač treba sprejeti. Danes pa je prišla hčerka Marjanca. Zaradi slabšega vremena sva sedeli notri, tudi tokrat sva obe imeli masko. In tudi midve se nisva smeli dotikati. Zaradi tega je bilo obema težko, sva pa bili veseli, da se vsaj vidiva. Dolgo jih ni bilo, zato sem še toliko bolj vesela, ko kdo pride. Izvedela sem, kako

je doma, pa tudi domačim sem povedala, kako se počutim tukaj. Zelo sem vesela, da sem jih po dolgem času videla, vendar bom še bolj vesela, ko se bomo videli brez mask in se bomo lahko spet objeli.

Alojzija Pulko, stanovalka

Hujšanje ob koronavirusu

Hujšati sem začel 3. marca, ko se je začel koronavirus. Spodbudila me je sestra (beri delovna terapevtka), ker sem bil predebel. Ker se je začela karantena, je bilo več časa za razmišljanje in po predlogu sestre sem sklenil, da bom hujšal. Dosti več časa je bilo, ker so odpadle vse skupinske aktivnosti, zato je bila odločitev prava. Sestra me je večkrat spodbujala in bodrila. Tukaj nismo izgubljeni, saj so nam zaposleni pri vseh odločitvah v oporo. Poleg tega sem hujšal pod strokovnim vodstvom.

Dala mi je občutek vrednosti, da sem še za nekaj. To ti da tudi občutek pomembnosti, da še nisi za staro šaro in odveč. Zunaj se je začelo delo objemk. S pomočjo uslužbencev smo stanovalci dosti lažje prenašali karanteno. Skupaj smo močnejši. Kljub temu da je ves svet v karanteni, je koronavirus za nekaj dober. Bolj smo ljudje in eden drugemu spet bolj pomagamo. Stiska nas je naredila bolj človeške.

Janez Jurša,
stanovalec

Moja zgodba

Sem Avrelija Liber, rojena leta 1944 v viničarski družini. Oče je bil iz revne družine dvanajstih otrok. Kmalu mu je umrla mama. Prišla je mačeha in dobil je še pet polbratov. Odraščal je pri tujih ljudeh, zato je že v rani mladosti moral v službo, da si je zaslužil lastni kruh. Delal je kot fizični delavec, kar v tistih časih ni bilo lahko. Spoznal je mojo mamo, ki je bila prav tako iz revne družine. Poročila sta se in rodile so se jima tri hčerke. Mama je ostala doma in skrbela za gospodinjstvo. Imeli smo malo zemlje, a dela je bilo vedno dovolj. Punce smo zrasle v ženske in si ustvarile svoje družine. Tudi jaz sem se poročila. V tistih časih je bilo najti službo zelo težko. Oba z možem sva odšla v tujino, kjer sta se nama rodila sin in hčerka. Bilo je zelo težko. V tujini smo ostali petnajst let, obenem pa sva v domovini ustvarjala topel dom, v katerega sva se vrnila. Otroka sta ostala v tujini in si ustvarila svoji družini. Imam že šest vnukov in štiri pravnuke. Z možem sva uživala pokojnino in lepo živela vse do leta 2008, ko je on umrl. Naslednjih sedem let sem živela sama. Vedno bolj sem se počutila osamljeno, pa tudi pri hiši je bilo potrebno kaj postoriti, kar je postalo veliko breme. Začela

sem razmišljati, da bi odšla v Dom za ostarele v Kidričevem in se leta 2015 tja tudi odselila. Zelo vesela sem, da sem se tako odločila, saj se tukaj počutim res dobro. Nikoli nisi sam, imaš družbo in vedno kaj počnemo. Zelo rada ustvarjam in mi ni dolgčas.

Ko sem prišla v Dom, sem dobila sobo v drugem nadstropju. Kuhinja in jedilnica sta na sredini oddelka, kar mi je bilo zelo všeč. Začutila sem, da bom tukaj imela kaj početi. Tudi ko sem bila doma, sem si čas krajšala v kuhinji. Spomnim se, da me je kuharica prijazno pozdravila in me povabila, da se jim lahko pridružim, ker so zelo veseli, če stanovalci pomagajo v kuhinji. In tako se je začelo. Všeč mi je bilo, da sem ostala koristna in vedno znova sem se kaj novega naučila. Danes v kuhinji pomagam pri pripravi zajtrka, kosila in večerje. Zato mi nikoli ni dolgčas, včasih imam celo občutek, da je dan prekratek. Vesela sem, da sem v enoti Kidričevo, ker je tu zelo domače. Zaposleni so zelo prijazni

in vedno so nam pripravljene pomagati.

Za konec pa bi se rada navezala na koronavirus in karanteno. Dom je bil zaprt za obiskovalce, zato nismo imeli stika s svojimi najdražjimi. Zaposleni so kljub temu poskrbeli, da smo se z domačimi videli in slišali prek sodobnih naprav in da smo dobili vse, kar smo potrebovali iz trgovine. Čeprav so zaposleni z nami preživljali karanteno, so ostali prijazni. V službo so hodili dobre volje, vedno nasmejani in so nas bodrili, da bo tudi to minilo. Zaposleni so nosili maske in

skrbeli, da smo si tudi mi skrbno umivali in razkuževali roke. Med seboj smo se družili in upoštevali varnostno razdaljo. V času karantene so nam v parku priredili koncert harmonikarja in kitarista ter nam zelo polepšali dopoldan.

Upam, da bo kmalu vsega konec, da se bomo lahko vrnili v normalno življenje, kjer bomo prosto šli na kakšno kavico in sprehod. Vsi smo neizmerno hvaležni zaposlenim za njihov trud, potrpežljivost in skupno preživljanje karantene.

Avrelija Liber,
stanovalka

Pogrešal sem izhode

V času virusa smo bili obveščeni, da je gibanje v Domu omejeno. Imel sem tri izhode na dan, da sem šel na sveži zrak in cigareto. Preostali čas sem bil v svoji sobi, prebiral sem knjige, revije, reševal križanke in gledal televizijo. V tem času so prišle zaposlene večkrat pogledat, če kaj potrebujem. V primeru pomoči sem pozvonil na zvonec. Obroke sem imel v sobi, kjer sem opravljal tudi različne vaje za spretnosti rok. Imel sem žogice različnih velikosti in trdot. Sestavljal sem sestavljanke in vstavljanke. Še bolj sem moral biti pozoren na higieno rok. Pri sebi imam vedno robčke za pri-

mer kašljanja. Najteže mi je bilo izmikanje oziroma oddaljevanje od drugih, paziti sem moral, da nisem bil v stiku oziroma preblizu drugim, da sem imel zadostno varnostno razdaljo. Zelo sem pogrešal daljši izhod čez dan, kjer sem si lahko poiskal delo, druženje in pogovor s stanovalci ter zaposlenimi.

Moram pohvaliti vse zaposlene za njihov trud in uvidevnost, saj bi bilo brez njihove požrtvovalnosti in odzivnosti zelo, zelo težko, predvsem pa dolgočasno, kar bi še bolj vplivalo na naše psihično zdravje.

Janez Maroh,
stanovalec

Spremembe

Ne znam opisati, kako se spreminjajo stanja v Domu. Najbrž so kriva dogajanja z virusom. Drugod so se že dogajale težave, pri nas pa je še vse teklo po ustaljenih tirih. Na oglasnih deskah so se pojavila posebna obvestila. Pa je prišlo. Vsak dan druge zahteve: zapreti se v sobe, hrana v sobi, jedilnica povečana na hodnik, z dodatkom več miz, razdalja med ljudmi 2 do 3 metre, ne smemo se dotikati in še in še ...

Tudi jaz sem morala spremeniti način življenja. Morala sem se odločiti, ker sem se preveč navadila na sodelovanje in delo v kuhinji. Zaprla sem se v sobo. Nič več v kuhinjo. Za glavne obroke pri jedi sem si izbrala mizico na hodniku, kjer sedim sama. Pri večjih mizah sedita dva. Nič več

zbliževanja s sostanovalkami. Nič več dolgih zaupnih pogovorov. Nič več prijaznih nasmehov. Nič več nasvetov, ki smo jih včasih zelo potrebni. Grozno! Po vseh teh doživetjih se je življenje zelo spremenilo!

Jožica Kafel,
stanovalka

Nič več »crkljanja«

Različna obdobja so nekaj normalnega v življenju vsakega človeka. Spremembe se najbolj dotaknejo naših stanovalcev, pa tudi zaposlenih. Naši dragi stanovalci, s katerimi kot delovni tim preživljamo tretje življenjsko obdobje, so šli že čez marsikatero hudo preizkušnjo. Njihove zgodbe so zanimive, v večini primerov težke, prepletene z revščino, po-

manjkanjem, skromnostjo, bedo in še bi lahko naštevali. Zgodbe, ki nam jih zaupajo, če le imamo čas, so nekaj posebnega, polne čustev. Ganejo. In včasih se moramo kar potruditi, da jih v teh modernih časih sploh razumemo. Velikokrat nas pustijo brez besed. Trudimo se jim pokazati, da jih razumemo, podpiramo, občudujemo in spoštujemo. To

potrebujejo, to jim pomeni največ. Neizmerno so hvaležni za trenutke pozornosti. Pomenijo jim več kot hrana in pijača, pa samo prisluhnemo jim.

Koronavirus. Beseda, bolezen, ki je bila do zdaj neznanka njim in nam. Nismo vedeli, kaj prinaša, kakšne spremembe bo prinesla v naša življenja. Zdelo se nam je, da je daleč, da je malo verjetno, da pride tudi do nas. Vedeli smo, katere skupine so najbolj ranljive in da so med temi tudi naši stanovalci. Doleteli so nas številni ukrepi. Sledila so srečanja timov zaposlenih z nadrejenimi, sestanki, predavanja, izobraževanja. Informacije so se spreminjale iz ure v uro. Priznam, bili smo zmedeni. Vodje enot so se trudile po najboljših močeh obvladovati razmere med zaposlenimi in oskrbovanci. Domove so zaprli za obiskovalce, kar je bilo za marsikoga najhuje, kar se mu lahko zgodi. Nekateri stanovalci so ukrepe razumeli in sprejeli, nekateri ne. Mnogi so v stanju, ko jim ni mogoče razumeti, kaj se dogaja. Niti pomisliti si ne upam, kaj so ob tem osebno doživljali. Vsak človek, še posebno šibak in bolan, rabi bližino svojih najdražjih. Stiski rok, objemi, »crkljanje«, vsega tega kar naenkrat ni več bilo. Bog ve, kaj so ob tem čutili najbolj nemočni in od življenjskih preizkušenj utrujeni ljudje.

Malo bolje je bilo tistim, ki so razumeli situacijo in so upali, da bo to obdobje minilo. Razumeli so navodila in se jih v večini tudi zgledno držali.

Veliko breme in odgovornost pa smo čutili tudi zaposleni, ki smo v vsakodnevnem stiku s stanovalci. Vsak od nas se je po najboljših močeh trudil upoštevati vsa navodila, ki so prihajala. Zavedali smo se, da virus do stanovalcev lahko prinesemo mi. Vsak zaposleni je čutil odgovornost, kakšno bo njegovo življenje in obnašanje zunaj delovnega časa, v domačem okolju. Sama zase lahko rečem, da sem se v tem času v domu, med stanovalci, počutila najboljše. Ko sem prestopila vrata Doma in odšla v domače okolje, me je spremljal občutek velike odgovornosti. Vsako de-

janje in gibanje sem pretehtala z možnostjo okužbe in se tudi marsičemu odpovedala.

Nič kaj spodbudne novice so prihajale iz nekaterih slovenskih domov, še slabše iz sveta. Vsak dan smo bili z našo vodjo enote srečni in hvaležni, da so naši stanovalci ostali zdravi. Upam in želim, da bo tako tudi ostalo. Prijeten je občutek, da naša prizadevanja

in odrekanja niso bila zaman. Zaenkrat smo vsi zmagovalci, naj tako tudi ostane. Za vedno si bom zapomnila besede ene od stanovalk, ki je vso situacijo budno spremljala preko medijev že od začetka: »Marsikaj v življenju sem že dala skozi, takega obdobja pa še nisem doživela.«

Irena Korent,
stanovalka

Jutri še pride

Vsak dan smo brali in poslušali, da tam daleč na Kitajskem razpravljajo o novem koronavirusu. Pozornost smo usmerili tja, ne vedoč, da je virus že zelo blizu nas. Naenkrat pa tudi tu neštetih vprašanj in malo odgovorov.

Naš običajni svet se je v nekaj dneh skrčil. Strah, tesnoba, negotovost, panika, osamljenost, ujetost, jeza, krivica, žalost ..., doživeli smo vsaj eno izmed naštetih čustev.

V naš ustaljeni proces dela so iz ure v uro, iz dneva v dan deževali nova navodila, ukrepi in obvestila za preprečevanje okužb z virusom SARS – CoV-2. Preplavil nas je neznan čas, v katerem se je svet ustavil, ne glede na to, kdo si in kje si. Dobili smo mnogo vprašanj naših stanovalcev, na katera žal tudi zaposleni nismo znali odgovoriti. Zakaj je tako? Kako dolgo bo trajalo? Mi bo slabo? Bom umrl?

Zaposleni, razpeti med službo in družino, smo bili predani delu. Obremenjeni z odgovornostjo obvarovati sebe, stanovalce in svoje družine. Vse smo delali po

strogo zapisanih smernicah dela, se spodbujali. Vsi smo stremeli k istemu cilju: nihče ne bo zbolel za boleznijo Covid-19. Vsak odvzeti bris in čakanje na rezultat: negativno. Veselje in zadovoljstvo. Dan ni bil enak dnevu. Bili so dnevi v tišini, kot da smo čakali vihar. A ga ni bilo. Vse je dišalo po razkužilu, besed z ustnic se ni dalo prebrati, obraz je prekrivala maska, le glas je ostajal znan.

Velikonočne praznike smo letos preživeli drugače. Pri nekaterih je bilo čutiti otožnost. Krog bližnjih za skupno mizo je bil strnjen, obiske smo preložili v prihodnost, sveto mašo smo spremljali preko medijev. Dobrote so ostale. Častili in veselili smo se le tega, kar smo imeli.

V korona obdobju smo častili dva lepa jubileja naših stanovalk, 90- in 100-letnico. Praznovali smo, nazdravili, le objemi domačih so ostali nekje zunaj. Zato pa bodo kasneje toplejši in močnejši. Zaposleni smo se trudili izpolniti vsak kotiček praznine, razdajali smo toplino in radost, vse za naše stanovalce. Stanovalci niso bili nikoli tako zainteresirani za uporabo sodobnih komunikacijskih omrežij (skype, viber) kot v času karantene, saj so omogočala

najpristnejšo vez med njimi in svojci.

Minevali so dnevi, tedni in meseci. Ves čas so bili potrebni pogum, razumevanje in pozitivna naravnost vseh zaposlenih. Bilo je potrebno ohraniti dobro počutje stanovalcev, zaposlenih, izpolniti vsakdanjik z aktivnostmi in dosledno upoštevati stroge predpisane ukrepe. Zmogli smo. Tokrat. Zadovoljni z narejenim se počasi predajamo usodi zunanjega sveta. Včeraj je mimo, jutri še pride. Kljub dolgotrajni popolni izolaciji nismo postali malodušni, neodzivni in pasivni. Nasprotno. Vse svoje misli usmerjamo v pozitivno smer, nove aktivnosti, lepši jutri. Veselimo se toplih dni, zelenih barv, cvetočih trav in vseh prijetnih trenutkov z najbližjimi.

Aleksandra Minih, DMS

Vsebina

Spoštovani bralke in bralci! . . .	3	100 let Eme Čuš.	28
Najraje bi zajokala	6	V karanteni	29
Virus nas ni našel!	7	Življenje niso materialne dobrine.	30
Demenca in karantena	9	Skrb za sočloveka.	31
Premagamo lahko vsako krizo.	10	Preveč prepovedi	33
Vse za zdravje!	11	Čakam na najin objem	34
Računalniška srečanja	13	Koronavirus – naša priložnost	35
Zdravi in dobre volje	13	Rože in klobuki	36
Komunikacija preko spleta. . .	14	Zanimive aktivnosti	37
Skrbelo nas je.	15	Hvala stanovalcem in svojcem	39
Bili smo vestni	16	Izkoristi dan.	40
Ni me bilo strah	17	Zakaj Franc nič ne pride?	41
Iskrena hvala zaposlenim. . . .	17	Izredne razmere	42
Koncert	18	Obšel je svet	43
Narazen, a povezani.	18	Tako blizu, a tako daleč	44
Pohvala zaposlenim	20	Hujšanje ob koronavirusu. . . .	44
Res ste se izkazali	20	Moja zgodba	45
Spoštovana ga. Sužnik,.	21	Pogrešal sem izhode	46
Disciplinirano in uspešno	22	Spremembe	47
Korona spev	23	Nič več »crkljanja«	47
Občudujemo pomlad	23	Jutri še pride	49
Uspelo nam je	24		
Telovadbo smo »začinili« . .	25		
Upam, da se kmalu vidimo. . .	26		
Pogrešali smo svojce	27		

P O T R D I L O

št. SI/01/005/11

DOM UPOKOJENCEV PTUJ

Volkmerjeva cesta 10, Ptuj

E-Qalin zagotavlja upravljanje kakovosti, je naravnana na potrebe in zadovoljstvo stanovalcev, njihovih svojcev ter zaposlenih v ustanovi.

Samoocena E-Qalin je bila uspešno izvedena in dokumentirana v obdobju od oktobra 2017 do maja 2020. Vključene so bile vse hierarhične ravni v ustanovi in dosežena aktivna udeležba vseh poklicnih skupin zaposlenih. Med procesom samoocene in analize celotne organizacije se je sistematično presojala kakovost storitev in procesov ter uresničevanih vrednot v domu. Ugotovljena kakovost rezultatov opravljenih storitev se sistematično nadgrajuje.

Uresničene prednosti in inovativni predlogi izboljšav bodo povečali kakovost oskrbe in nege ter zadovoljstvo stanovalcev, svojcev in zaposlenih.

Čestitamo Vam za angažirano delo na področju kakovosti. Potrdilo kakovosti je zaslužno priznanje vsem zaposlenim za njihovo prizadevnost pri kontinuiranem razvoju kakovosti v dobro stanovalcev.

Ustanova ima od 1. 6. 2020 (za dobo 3 let od izdaje) status:

DOM KAKOVOSTI E-QALIN NA OSNOVI SAMOOCENE

Logatec, 1. 6. 2020

Tanja Imperl
Direktorica

FIRIS IMPERL d.o.o.

Regina Maria Berger
Direktorica

E-Qalin GmbH